

Biblické úkoly 2007

Očišťující oheň

4

Očišťující oheň
Biblické úkoly – 4. čtvrtletí 2007
Gavin Antony

Foto: Photodisc
Technická redakce:
Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
pro Církev adventistů sedmého dne
Vytiskla tiskárna AlfaPRINT, SR
Vydání první, Praha 2007

ISBN 978-80-7172-022-5
ISSN 0409-3208

ÚVOD

Očišťující oheň

„Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ (J 1,3)

Skrze Ježíše vzniklo všechno, a přece Písmo říká, že „Ježíšovi vstoupily do očí slzy“ (J 11,35). Stvořitel plakal? Ano, a nejen to! Ježíš „byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi“ (Iz 53,3a). Stvořitel, muž bolestí, zkroušený a opuštěný? V největším utrpení Ježíš dokonce zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46)

Jak je to možné? Ježíš není jen naším Stvořitelem, je také naším Vykupitelem. Byl ukřižován – Stvořitel, který vzal na sebe lidskou podobu a jako člověk trpěl nouzí a námahou. Nakonec v bolestných mukách skonal na římském kříži.

Náš Stvořitel, v kterém „žijeme, pohybujeme se, jsme“ (Sk 17,28), jako člověk trpěl takovou měrou, jakou nikdo z nás lidí trpět nemůže. My prožíváme jen svůj vlastní zármutek, neseme svoji bolest, maximálně bolest našich milovaných. Na kříži však Ježíš trpěl za všechny, nesl „naše nemoci, naše bolesti na sebe vzal“ (Iz 53,4). Je to nejužasnější čin v celých dějinách vesmíru.

Na těchto úvahách budeme stavět naše přemýšlení v nejbližších měsících. Pokusíme se pochopit věci pro nás těžko uchopitelné – naše vlastní utrpení a těžkosti těch, kteří svůj život odevzdali Ježíši. Nechceme tvrdit, že nalezneme všechny odpovědi, možná si neodpovíme ani na většinu z nich. Ale přijímáme a vyznáváme, že „Bůh je láska“ (1 J 4,8), a že i když do života vstoupí utrpení, můžeme Bohu důvěřovat a růst v poznání jeho milosti bez ohledu na to, jak bolestivý je to proces.

V tomto čtvrtletí budeme poznávat, jak lidé, o kterých hovoří Bible, prožívali zoufalství, radu, zklamání, ztrátu, křivdu a bezpráví – přestože jejich víra byla živá a upřímná. Jak se s tím vyrovnávali? Co se naučili? Co od nich můžeme přijmout my?

Když budeme uvažovat o těchto lidech a promýšlet jejich zkušenosti, zápasy, zkoušky víry (které se mohou podobat těm našim), musíme se na ně vždy podívat ve světle kříže. Pamatujme na to, že ať už bude kdokoli z nás prožívat jakoukoli bolest a utrpení, Ježíš Kristus, náš Stvořitel a Vykupitel, trpěl víc.

V těchto úkolech se nebudeme věnovat teodiceji – obhajobě Božího charakteru tváří v tvář zlu, které panuje ve světě. Budeme hledat důvody a sílu žít uprostřed neodvratného utrpení, s kterým se tady na světě, kde je hřích tak přirozený jako dýchání, všichni setkáváme. Budeme se snažit ukázat, že bolest, trápení a ztráta neznamenají, že nás Bůh opustil. Znamenají jen tolik, že i jako věřící jsme součástí lidstva, které musí snášet důsledky hříchu. Rozdíl je v tom, že díky Ježíši a naději, kterou nám nabízí, můžeme najít význam a cíl v tom, co se nám zdá nepochopitelné a beze smyslu, a že navzdory mnohým otázkám můžeme důvěřovat zaslíbení, že „všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Ř 8,28). Bůh nejen všechno stvořil, ale i všechno vytrpěl pro naši záchranu. (A za to jej milujeme.)

Autor úkolů – Gavin Antony – vyrostl na Srí Lance jako dítě misionářů. Pracoval jako kazatel v Anglii. V době napsání těchto úkolů byl předsedou sdružení CASD na Islandu.

PASTÝŘOVA ZKOUŠKA

Texty na tento týden: Ž 23; Ř 12,18–21

Základní verš

***Naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.
(Ž 23,3)***

Sofie se opřela o dveře ložnice a pomalu se sesunula na zem. Po tvářích jí proudem stékaly slzy. Před chvílí křičela: „Jak jen mohl? Jak to mohl udělat!“ Sofie se právě dozvěděla zprávu, která jí zlomila srdce. Člověk, kterého pokládala za přítele, kterého si vážila a kterému důvěřovala, o ní rozšířil nepravdivou a krutou pomluvu. Chtěl tím zničit její dobrou pověst i to, oč se tolik snažila. Vzala z postele Bibli. Náhle si uvědomila, že hledí na známá slova: „Naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ (Ž 23,3.4)

„To nemůže být pravda!“ vyhrkla. Logika však hovořila jasně. Pastýř ze žalmu vedl svoje ovce správnými cestami – a přesto se mohlo stát, že se pěšina, po které jdou, stočí do rokle šeré smrti (údolí stínů smrti – PBK). Může Bůh použít bolestivou zradu přítele, ono temné údolí, kterým procházela, aby víc pochopila Boží spravedlnost?

Hlavní myšlenka

Kdy více rosteme v duchovní oblasti? Když jde všechno lehce, anebo když prožíváme problémy a těžkosti?

PASTÝŘ – VŮDCE NA CESTĚ

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. (Ž 23,1)

Jeden kazatel poprosil děti, aby nakreslily obrázek o Pánu Bohu. Na všech se kromě jiného objevilo i srdce. Když se jich zeptal proč, jednomyslně prohlásily, že Bůh je láska. Bylo to pro ně zcela přirozené.

Je snadné mít o Bohu a jeho záměrech dobré mínění, když všechno jde hladce a v životě se nám daří. Avšak čím jsme starší, tím je náš život složitější a těžší. V důsledku toho se mění i náš pohled na Boha. Bůh se sice nemění (Žd 13,8; J 1,17), ale my ano.

Lidé ve starozákonní době žili pasteveckým způsobem života. Proto Žalm 23 používá obraz pastýře, aby nám znázornil Boží péči o nás. S tím, že je nám Bůh představen jako pastýř, se setkáváme ve Starém i Novém zákoně. Je to nádherný obraz, který nepodléhá změně. Dříve než začneme studovat Žalm 23, podívejme se, jak různí bibličtí pisatelé chápali dílo a charakter našeho Pastýře.

Jak je v uvedených verších představen nebeský Pastýř?

Iz 40,11 _____

Jr 23,3.4 _____

Ez 34,12 _____

J 10,14–16 _____

1 Pt 2,25 _____

Jak se Pastýř stará o své ovce podle Žalmu 23?

v. 2 _____

v. 3 _____

v. 4 _____

v. 5 _____

v. 6 _____

Co pro tebe znamená vědomí, že se o tebe někdo takto stará? Jak může tento obraz povzbudit člověka, který má o Bohu pro různé problémy a zápasy nesprávnou představu?

...stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. (Ž 23,3b)

Zkus si představit „stezku spravedlnosti“, která se vine před tebou a směřuje kamsi do dálky. Nedohlédneš na její konec, ale víš, že v cíli je domov – Boží domov. Vidíš snad konec cesty hned od začátku? Některé úseky jsou možná vidět celkem jasně, jiné jsou však zakryté velkými nebo nebezpečnými překážkami. Někdy se tvá cesta ztrácí na hřebeni. Některé úseky projdeš bez problémů; jiné jsou těžké. Je to podobné, jako když Izrael putoval z Egypta do zaslíbené země. Stejně tak popisuje tento žalm naši životní pouť.

Jakými různými místy prochází Davidova ovečka, když jde po stezkách spravedlnosti do Božího domova?

Proč je tato cesta nazvána jako „stezka spravedlnosti“? Ze čtyř důležitých důvodů: 1) Vede nás do správného místa (na správné místo určení) – do Pastýřova domu. 2) Pomáhá nám žít v souladu s pravou osobou – samotným Pastýřem. 3) Umožňuje nám být se spravedlivými lidmi. Jsou to správné anebo „spravedlivé“ cesty bez ohledu na to, zda je putování po nich snadné nebo těžké.

Je důležité si uvědomit, že když nás vede Bůh, nejde mu jen o to, aby nás přivedl do cíle a chránil nás po cestě. V Bibli nacházíme mnoho příkladů toho, jak Bůh vedl svůj lid (například Abrahama podle svých zaslíbení nebo Izrael pomocí ohnivého a oblakového sloupu). Ze všech můžeme vyzorovat, že Bohu jde vždy o to, aby jeho lid rostl ve spravedlnosti.

Víš o tom, že Pastýřovou prioritou pro tvůj život je spravedlnost? Pomáhají ti zkoušky, kterými procházíš, k tomu, abys lépe odrazil Kristovu lásku?

NEČEKANÁ OBJÍŽĎKA – ÚDOLÍ

Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje. (Ž 23,4 – PBK)

Bylo by pěkné, kdyby se stezky spravedlnosti vinuly jen po travnatých březích osvěžujících potoků. Ale David říká něco jiného. Cesty vedou i údolím, kde se člověk střetává se smrtí. Jsou to místa, která nikdo z nás netouží navštívit! V určitých obdobích roku se v Izraeli stávalo, že prudké bouřky a přívalový déšť zalily suché, vyprahlé a hluboké rokliny. Přívaly vody vždy přišly rychle a nečekaně. Navíc byla tato místa úzká, se strmými svahy a srázy, které bránily přístupu světla. Proto je „údolí stínu smrti“ vhodným obrazem pro „velmi tmavý stín“ anebo „hlubokou tmu“.

Zamysli se, kdy jsi procházel „temným údolím“. Proč prožíváme strach či obavy, i když víme, že je Pastýř s námi? Které biblické texty byly pro tebe tehdy důležité?

Jak se dostala ovečka do tmavého údolí? Vydala se tam sama, nebo ji tam dovedl pastýř?

Spisovatelka Elizabeth Elliotová napsala: „Ovečka, která se ocitla v temném údolí, se mohla domnívat, že byla nesprávně vedená. Pro ni však bylo potřebné projít tímto temným místem, aby se naučila nemít strach, aby věděla, že Pastýř je stále s ní.“

Kdy jsi měl pocit, že jsi „nesprávně vedený“? Čím se tehdy vyznačoval tvůj vztah k Bohu? Proč je pastýř ochotný podstoupit riziko, že jej nepochopíme správně, a dovolí, aby naše stezka vedla přes temná údolí?

NEČEKANÁ OBJÍŽDKA – PROSTŘENÝ STŮL

Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. (Ž 23,5)

Během života nevyhnutelně narazíme na nepřátele. Jak s nimi vycházet? Znáš ten pocit, kdy nemůžeš usnout, převaluješ se z jednoho boku na druhý a lámeš si hlavu nad tím, jak odplatit někomu, kdo ti chce ublížit nebo zničit tvé úsilí? Pro křesťana se může stát způsob vyrovnání se s protivníkem těžkou otázkou.

Jaké jsi měl v životě nepřátele? Jak jsi jednal s těmi, kteří ti chtěli ublížit? Řídil ses Kristovou radou z Mt 5,44 anebo Pavlovými slovy z Ř 12,18–21?

V Žalmu 23,5 David ukazuje zajímavý způsob, jak si poradit s nepřáteli. Přehlíží jejich přítomnost a všímá si, co za něj dělá Bůh. A Bůh pro něj připravuje hostinu.

Když v době Davida vcházel host do slavnostní síně na hostinu, hostitel mu pomazal hlavu olejem. Byla to směs olivového oleje a vonných látek. Potom hosta přivedli ke stolu, kde bylo mnohem víc jídla, než se dalo sníst.

Jakým způsobem nám tyto tři věci (stůl, olej a kalich) připomínají, že Bůh se o nás postará, i když budeme procházet temným údolím?

Pavel nám připomíná, že „nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12). Našimi protivníky mohou být ti, které vidíme, i ti, které nevidíme. Ať už se nám to líbí nebo ne, jsme jimi obklopeni. Když jsme však s naším Pastýřem, ani jeden nepřítel – viditelný nebo neviditelný – nás nemůže okrást o to, co nám dává Bůh.

Vzpomeň si, jak se o tebe Ježíš postaral, když jsi byl obklopen nepřáteli. Co ti pomohlo děkovat Bohu i uprostřed těžkostí?

ZASLÍBENÍ NA CESTU

Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů. (Ž 23,6)

Když procházíme temným údolím nebo jsme obklopeni nepřáteli, jsme v pokušení myslet si, že jsme zůstali sami. Ne vždy cítíme, jak velmi se o nás Bůh stará. Myslíme si, že kdyby nám na začátku pomohl, nemuseli jsme se ocitnout v takové situaci. Je však zřejmé, že David to takto nevidí.

O jakých dvou jistotách je David navzdory zkouškám přesvědčen? Ž 23,6; viz také Ef 1,4; 2 Pt 1,10; Žd 11,13–15

Některé překlady uvádějí, že dobrota a neochvějná láska (Boží smluvní závazek) mne budou „sledovat“ po všechny dny mého života. Původní sloveso však chce říci něco víc. Tento verš by se měl číst tak, že dobrota a milost mě budou „stíhat“ nebo „pronásledovat“ po všechny dny mého života. (Stejný slovesný tvar je použit i v Gn 14,14; Jz 10,19 a 1 S 25,29, kde je jeho význam velmi jasný.)

Co tě napadne při představě, že tě „stíhá“ dobrota a milost? Co nám chtěl David povědět o Bohu, když jeho péči popsal takovýmto způsobem?

Bez ohledu na to, jak temné je údolí nebo jak neodbytní jsou nepřátelé, jistota Boží dobroty, milosti a jeho vedení je až do úplného cíle naší cesty nezpochybnitelná. Toto vědomí podpíralo Ježíše na kříži, a můžeme se na něj spolehnout i my.

Mohou však přijít dny, kdy budou naši přátelé a blízcí klást mnoho složitých otázek a vyjadřovat bolestné pochybnosti. Nejlepší způsob, jak je vysvobodit z jejich starostí, často nespočívá v teologické přednášce o tom, co je Bůh schopen učinit. Je lepší jim povědět vlastní zkušenost a podělit se o osobní přesvědčení, o pravdu o našem Bohu, jak nám to David ukazuje ve verši 6.

Jakou zkušeností z vlastního života můžeš ilustrovat jistotu Boží dobroty a milosti? V jakých verších jsi hledal oporu pro svou víru? Můžeš se o ně podělit s těmi, kteří pochybují o Boží péči a dobrotě? Je kříž největším důkazem této jistoty?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Touha věků si přečti kapitulu Pastýř (TV 305–309; DA 476–484).

„Ti, co nakonec zvítězí, se setkají v životě s těžkostmi a zkouškami. Nesmí však přestat důvěřovat, protože je to součástí jejich výchovy v Kristově škole. Je totiž důležité, aby byli důkladně očištěni. Boží služebník musí statečně snášet útoky nepřítele a jeho mučivé výsměchy; musí překonat překážky, které mu satan klade do cesty. . .

Pokud hledíte k výšinám, ne dolů na problémy a těžkosti, nebudete cestou umdlévat. Brzičko uvidíte Ježíše, který napřahuje svoji ruku, aby vám pomohl. Stačí, když mu v důvěře podáte svoji dlaň a dovolíte, aby vás vedl. Když mu budete důvěřovat, neztratíte naději. . .

Při budování silného, vyváženého a dobrého charakteru najdete pomoc u Krista. Satan nemůže zastřít světlo, které vyzařuje z takového charakteru. . . Bůh nám dal svůj nejlepší dar – svého jednorozeného Syna, aby nás povznesl, zušlechtil, připravil. Abychom mohli být v jeho království, je ochotný dát nám svůj dokonalý charakter.“ (MYP 63.64)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. S jakými pocity přijímáš vědomí, že „těžkosti a zkoušky“, které tě v životě potkávají, mohou být součástí „výchovy v Kristově škole“?**
- 2. Jak povzbuzuješ ty, kteří procházejí údolím stínů? Jak se necháváš inspirovat Ježíšovým způsobem služby? Co můžeme jako sbor udělat, abychom dali Bohu větší prostor k tomu, aby mohl skrze nás jednat?**
- 3. Podělte se ve skupině o své zkušenosti s tím, jak vás „provází“ Boží dobrota a milosrdenství. Co se můžeme jeden od druhého naučit?**
- 4. Zamyslete se nad posledními hodinami Ježíšova života. Co pomohlo Ježíši – v lidském těle – vydržet tuto těžkou zkoušku? Co se od něj můžeme naučit?**

PŘICHÁZEJÍCÍ ZKOUŠKA

**Texty na tento týden: Jr 9,7–16; Ř 1,21–32; 2 K 12,7–12;
1 Pt 4,12–19; 5,8–11**

Základní verš

Moji milovaní, nebuďte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva. (1 Pt 4,12.13)

V chemických laboratořích se dělají pokusy, při kterých se v žáruvzdorné misce zahřívá materiál na vysokou teplotu. Zvyšováním teploty se materiál buď taví, vypařuje, prská nebo hoří. Reakce závisí na druhu chemické látky. Takovýto pokus bychom mohli nazvat zkouškou ohněm.

Zkouška je ve slovníku definována jako zjišťování, ověřování kvality, vlastností či přiměřenosti. Takovýto výklad nám může objasnit to, co někdy prožíváme v našem duchovním životě. V tomto úkolu se soustředíme na některé důvody, pro které se možná náhle ocitáme pod tlakem zkoušek. Tyto okolnosti jsou totiž podnětem k tomu, aby se náš charakter měnil, budoval a rozvíjel. Budeme moci uvědomit si, co Bůh činí v našem životě, aby – až přijde zkouška – jsme uměli správně zareagovat.

Hlavní myšlenka

Co je příčinou těžkostí, s kterými se v životě setkáváme?

PŘEKVAPENÍ

Moji milovaní, nebudte zmateni výhnní zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého. (1 Pt 4,12)

Nepříjemná překvapení mohou být různá. Auto náhle změnilo směr a vjelo na chodník, na kterém jste stáli. Nečekaně vám přišlo oznámení, že jste ztratili práci. Lékař vám po vyšetření oznámil vážnou diagnózu. Zradil vás člověk, kterého jste milovali a o kterém jste si mysleli, že vás má rád. Bolest je zlá, ale když se k ní přidá moment překvapení, je to vždy ještě mnohem horší.

V tomto úkolu budeme hovořit o několika konkrétních typech těžkých situací a zkoušek, které nás mohou překvapit, ale neměly by nás zaskočit.

Slovo „výheň“ ve spojení „výheň zkoušky“ pochází z řeckého slova, které znamená také „upálení“ či „pec“. Zkušenost takového utrpení bychom mohli považovat za „proces tavení“, zkoušku ohněm.

Jaké poselství nám Petr zanechal v 1 Pt 4,12–19?

Mnohé z nás těžkosti utrpení překvapí a zaskočí. Je to proto, že se na křesťanský život díváme příliš zjednodušeně. Víme, že existují dvě strany – Bůh, který je dobrý, a satan, který je zlý. Často se stává, že všechno, co považujeme za dobré, dáváme automaticky do souvislosti s Bohem, a naopak všechno zlé spojujeme se satanem. Avšak život není černobílý. Naše pocity nemůžeme používat jako kritérium, podle kterého rozhodneme, co je od Boha a co od satana. Život s Bohem může být někdy velmi náročný a těžký. Naopak se nám může zdát, že následování satana přináší určitý zisk. Jób, který byl spravedlivý, a přece velmi trpěl, se tohoto problému dotýká, když se Boha ptá: „Proč naživu zůstávají svévolníci? Dožijí se vysokého věku, rozmohou se, kupí statky.“ (Jb 21,7)

Apoštol Petr mluví o zkouškách, které přicházejí, když se veřejně postavíme za Krista. Existují však i jiné příčiny utrpení. Jak můžeš na základě 1 Pt 4,12–19 vysvětlit, že zkoušky a problémy, kterým následovníci Krista čelí, by je neměly příliš překvapovat?

ZKOUŠKY OD SATANA

Budte strážliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. (1 Pt 5,8)

Před čím nás varuje tento verš? Zeptej se sám sebe: Co v mém životě svědčí o tom, že tato slova beru vážně?

Pozoroval jsi někdy hladového lva? Nahání nám strach, protože víme, že dokáže chytit a sežrat téměř jakoukoli oběť, kterou si vyhlídne. Petr říká, že satan se nás chce zmocnit podobným způsobem. Důsledky jeho touhy ničit a zabíjet, které vidíme okolo sebe, jsou tragické. Smrt, křivda, utrpení, pokřivené a zvrácené morální hodnoty; všechny tyto znaky můžeme pozorovat okolo sebe – a nedá se jim vyhnout.

Co by měli křesťané dělat, když vědí, že satan čeká na vhodnou příležitost, aby zaútočil? 1 Pt 5,8–11

Jaké zaslíbení má Bůh pro ty, kteří trpí? v. 10

Petr napsal tato slova v souvislosti se satanovými útoky na křesťanskou víru. Řekli jsme si, že satan pracuje nejrozmanitějšími způsoby. I když si musíme dávat pozor na existenci a moc našeho nepřítele, nikdy se nemáme nechat zastrašit. Vždy pamatujme na to, že Ježíš satana přemohl a že satan je už poražený. Když jsme spojeni s Ježíšem, když se ho pevně ve víře držíme, nikdo nás nemůže připravit o Kristem darované vítězství. Přijetím Ježíšovy oběti jsme se totiž postavili na stranu vítěze.

Přemýšlej, jakými dalšími způsoby satan útočí. Jak nám mohou pomoci texty v 1 Pt 5,8–11 vyrovnat se s úzkostí, kterou prožíváme v tomto hříšném světě, kde bylo satanovi dovoleno páchat zlo?

ZKOUŠKY JAKO NÁSLEDKY HŘÍCHU

Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. (Ř 1,18)

Všechno, co děláme, má své následky. Pokud stojíme se zmrzlinou v žáru horkého slunce, určitě brzy roztaje. Příčina a následek jdou vždy ruku v ruce. Bez ohledu na to, jak zoufale bychom chtěli, aby tomu bylo jinak, platí to i o hříchu. Vždy má své následky. Není to tak, že by Bůh seděl v nebi a dával pozor, co by mohl udělat zlého lidem, kteří zhřešili. Ne. Hřích s sebou automaticky přináší následky.

My si však často myslíme, že můžeme Boha nebo lidi oklamat a zhřešit „bez následků“. To se ale nemůže stát. Pavel jasně říká, že hřích má své následky, a to nejen pro věčnost, ale přináší bolest a utrpení i v životě tady na zemi.

V Ř 1,21–32 Pavel hovoří o následcích hříchů, do kterých lidé upadli. Pozorně si tyto verše přečti a shrň jejich podstatu. Zaměř se zvláště na hříchy a jejich následky.

V několika předešlých verších se Pavel o těchto následcích vyjadřuje jako o „Božím hněvu“ (v. 18). Boží hněv v této pasáži znamená, že Bůh dovolil, aby lidé sklízeli, co sami zaseli. Dokonce ani v případě křesťanů Bůh nezasáhne vždy, aby odstranil bolest, která je ovocem našeho jednání. Mnohokrát utrpení dovolí, abychom pochopili, jak škodlivý a odporný je náš hřích.

Uvedené principy platí nejen v souvislosti s Božím morálním zákonem. Naše tělo je Božím příbytkem. Pokud porušujeme Bohem dané zdravotní zákonitosti a své tělo trápíme nezdravou stravou, nedostatkem fyzické aktivity nebo chronickou přepracovaností, jako následek se mohou dostavit problémy a těžkosti, kterým bychom se mohli za jiných okolností vyhnout.

Vzpomeň si na období, kdy jsi sklízel bezprostřední následky svých hříchů. Co ses z toho naučil? Co jsi udělal pro to, aby se už něco podobného neopakovalo?

OČIŠŤUJÍCÍ ZKOUŠKA

Proto praví Hospodin zástupů toto: „Hle, budu je tříbit a budu zkoumat, jak bych měl naložit s dcerou svého lidu. (Jr 9,6; 9,7 – PBK)

„Pokud Duch Boží přináší do tvé mysli slovo od Pána, které tě raní, buď si jist tím, že je v tvém životě něco, co chce ranit na smrt.“ (Oswald Chambers)

Jak rozumíš uvedenému verši a citátu? Máš zkušenost s bolestí, která provází proces očistění?

Přečti si Jr 9,6–15 (9,7–16 – PBK). Hospodin zde říká, že Judsko a Jeruzalém bude „tříbit“ a bude „zkoumat“. Které dva důvody pro to uvádí? Jakým způsobem je „podrobí očistné zkoušce“ (SNC)? (v. 14.15; 15.16 – PBK)

Boží „tříbení“ a „zkoušení“ je poměrně drastické. Existují tři důvody, proč je „zkouška ohněm“ tak bolestná a tvrdá. 1) Když nás Bůh skrze okolnosti upozorňuje na náš hřích, cítíme bolest. Jen o několik veršů dřív Jeremjáš smutně píše: „Měch supí, z ohně vytéká olovo, tavič nadarmo přetavuje, zlí se neodloučí.“ (Jr 6,29) Někdy musí Bůh udělat něco drastického, aby poutal naši pozornost. 2) Když cítíme lítost nad hříchem, který jsme si jasně uvědomili, prožíváme úzkost. 3) Když pocítujeme bezvýchodnost, snažíme se žít jinak. Je však těžké setrvat v rozhodnutí vzdát se toho, co bylo dlouho součástí našeho života.

Zamysli se nad hříchy, s kterými zápolíš. Kdyby tě Bůh chtěl dnes přetavit a přezkoušet, jak by to měl udělat? Co bys mohl udělat pro to, abys v tomto boji zvítězil dříve, než se Bůh rozhodne pro nějaký bolestný krok?

ZKOUŠKY DOSPĚLOSTI

A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. (2 K 12,7)

Mezi prořezáním a odříznutím je velký rozdíl. Stromy odřežeme, když už je nechceme. Pokud však chceme, aby přinášely více ovoce, prořežeme je. Při obou procesech potřebujeme ostrý nástroj. Prořezat korunu stromu vlastně znamená některé jeho větve odstranit. Nezkoušenému zahradníkovi se může zdát, že strom ničí. K tomu Bruce Wilkinson píše: „Modlíš se o Boží hojné požehnání a úpěnlivě prosíš, aby ses více podobal jeho Synu? Pokud chceš, aby odpověděl ano, potom žádáš, aby tě **prořezal.**“

Co má Pavel na mysli, když říká, že mu byl dán „do těla osten“? (2 K 12,7) Tato slova si můžeme vykládat různě – jako neustálé útoky nepřítelů až po řečové problémy. Ellen Whiteová však poznamenává, že měl problém se zrakem. (6BC 1107) Pavel byl přesvědčený, že ten „osten“ mu byl **dán**.

Co tím Pavel vyjadřuje, když říká, že mu byl osten dán? Kdo mu jej dal? Mohl to Bůh použít pro Pavlovo dobro?

Všimni si, že Pavlův osten měl jasný účel – „abych se nepovyšoval“ (v. 7). Nebylo to pro nějaký konkrétní hřích, kterého se dopustil, ale aby ho chránil od hříchů v budoucnosti. Pavel přiznává, že má sklon k hříchu a tento „osten“ ho má před ním chránit.

Přečti si 2 K 12,7–12. Jak se Pavel se svým „ostnem“ vyrovnává? Jaký jiný duchovní užitek mohla mít jeho slabost? Pomáhají ti Pavlova slova vyrovnat se s „ostnem“, který musíš nést?

V čem se mohou lišit Boží představy o tvém duchovním růstu od tvých představ? Přemýšlej, která oblast tvého života by se měla změnit. Za které duchovní vlastnosti bys rád prosil Boha, aby je v tobě rozvinul „prořezáním“?

DOPORUČENÉ STUDIUM

„Ten, který čte v lidských srdcích, zná jejich povahu lépe, než ji znají sami. Ví, že někteří mají sílu a schopnosti, které by mohly být použity k šíření Božího díla, kdyby byly správně usměrněny. Ve své prozřetelnosti je Bůh přivádí do různých postavení a okolností, aby mohli ve své povaze objevit nedostatky, o kterých zatím nevěděli. Dává jim příležitost, aby tyto nedostatky napravili a stali se tak vhodnými pro Boží službu. Často dopustí, aby je sežehly plameny utrpení, aby pak mohli být očištěni. Skutečnost, že jsme podrobováni zkouškám, ukazuje, že Pán Ježíš v nás vidí něco vzácného, co chce rozvinout. Kdyby v nás neviděl nic, čím by mohl oslavit své jméno, neztrácel by čas, aby nás třábil. Nehází do své pece bezcenné kameny. Zušlechťuje jen hodnotnou rudu. Kovář dává železo a ocel do ohně, aby poznal, o jaký druh kovu jde. Pán dopouští, aby se jeho vyvolení dostali do pece utrpení, aby se projevilo, jakou mají povahu a zda jsou způsobilí pro Boží dílo.“ (ŽNP 254; MH 471)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Nést důsledky svých hříchů je někdy skutečně těžké. „Může být můj vztah s Bohem opět urovnáný?“ ptáme se. Jakými zaslíbeními nás Bůh povzbuzuje, abychom v takových chvílích vydrželi a nevzdávali se? (viz Ř 5,1–11) Co bys odpověděl člověku, který by ti položil takovou otázku?**
- 2. Co chce Ellen Whiteová v uvedeném citátu povědět slovy „ve své prozřetelnosti“? Jak poznáš, že se něco děje podle Boží prozřetelnosti? Které činy Boží prozřetelnosti vedly ve tvém životě ke zkouškám? Uvědom si, co ses tehdy naučil. Jak můžeš pomoci někomu, kdo přemýšlí nad tím, zda jsou některé události skutečně „z Boží prozřetelnosti“?**
- 3. Je pro tebe důležité poznat příčinu zkoušky, kterou prochází někdo z tvých známých nebo blízkých? Proč? Jak bys měl reagovat na jeho bolest či utrpení?**
- 4. Naplánujte si návštěvu nemocnice nebo běžte někam, kde můžete potěšit a povzbudit ty, kteří z nějakého důvodu prožívají zkoušku.**

PTAČÍ KLÍČKA

Texty na tento týden: Ex 14; 15,22–27; 17,1–7; Př 3; L 4,1–13; 1 Pt 1,6–9

Základní verš

Z toho se radujte, i když snad ještě máte nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek. (1 Pt 1,6)

„Za plného denního světla a slyší-li zvuk jiných hlasů, nezaspívá pták v kleci písničku, kterou se ho jeho pán snaží naučit. Naučí se z ní jeden úryvek, jeden trylek, nikdy však celou melodií. Jeho majitel však přikryje klec a dá ji tam, kde pták bude slyšet jen tu píseň, kterou má zaspívat. Ve tmě se pak pokouší znovu a znovu zaspívat onu písničku, až se jí naučí, až zazní dokonale. Pak se klec odkryje a pták už bude moci zaspívat písničku i za světla. Tak jedná Bůh se svými dětmi. Chce nás naučit písní života. Když se jí ve stínu utrpení naučíme, můžeme ji pak zpívat kdykoli.“ (ŽNP 254–255; MH 472)

Umíme pochopit, že bolest způsobuje satan. Ale může nás i Bůh vést do zkoušek, ve kterých prožíváme zmatek a utrpení?

Hlavní myšlenka

Znáš z Bible případy, kdy sám Bůh vedl lidi do situací, o kterých věděl, že budou pro ně těžké? Jaké jsou ty „nové písně“, které chtěl, aby „zpívali“?

DO ZASLÍBENÉ ZEMĚ PŘES MRTVÉ MOŘE

Když se farao přiblížil, Izraelci se rozhlédli a viděli, že Egyptané táhnou za nimi. Tu se Izraelci velmi polekali a úpěli k Hospodinu. (Ex 14,10)

Už se někomu podařilo tě zaskočit, překvapit, dovést do slepé uličky? Někdy může být taková nečekaná událost i příjemná; třeba když vejdeš do pokoje, kde na tebe čekají přátelé a nahlas zvolají: „Všechno nejlepší k narozeninám!“ Jindy tě však může vydesit něco nepříjemného. V tu chvíli každý zažívá velký stres a šok. Možná tě ve škole šikanoval nějaký spolužák. Mohli to způsobit třeba kolegové z práce, kteří se nečekaně snažili tě očernit a pomluvit.

Od chvíle, kdy Izraelci vykročili z Egypta, až po příchod do zaslíbené země „Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci v sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci“ (Ex 13,21). Na každém úseku cesty je vedl sám Bůh. Hned na začátku cesty se však ocitli ve zvláštní, bezvýhodné situaci: před nimi bylo moře, ze dvou stran hory a v patách jim šlo faraonovo vojsko!

Proč Bůh přivedl Izraelce do situace, která v nich vzbuzovala strach? Ex 14

Následovat „sloup“ není zárukou trvalého štěstí. Mohou přijít i těžké chvíle. Růst ve spravedlnosti znamená i to, že přijdeme na místa, kde bude přezkoušeno naše srdce, jež je od přírody klamné a zrádné. (Jr 17,9) Cestou k rozpoznání, zda opravdu následujeme Pána Boha, totiž není nepřítomnost zkoušek nebo bolestí, ale otevřenost vůči Božím pokynům a neustálé podřízení naší mysli a srdce jeho vedení.

Co se Izraelci naučili z této zkušenosti? Ex 14,31

Přestože známe mnoho nádherných zaslíbení, které nám Bůh dal, je někdy těžké mu důvěřovat. Proč? Povyprávěj ve své skupině o nějaké těžké situaci, do které tě přivedl Bůh, aby tě něco naučil.

HOŘKÉ VODY

Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sínu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodinova rozkazu. Utábořili se v Refidimu, ale lid neměl vodu k pití. (Ex 17,1)

Možná jsme nedostali od Boha všechno, co jsme chtěli. Ale proč bychom neměli očekávat, že nám dá to, co je nevyhnutelné? Ne to, co si myslíme, že potřebujeme, ale věci pro nás skutečně důležité!

Izraelci na poušti naléhavě potřebovali vodu. Když je Bůh oblakovým sloupem provedl přes Rudé moře, šli za ním tři dny po vyprahlé poušti. Jejich zoufalství je pochopitelné, protože najít vodu na poušti je skutečně otázkou života a smrti. Kdy dostanou vodu, kterou potřebují?

Kam je Hospodin vlastně vede? Sloup je provází do Mary, kde voda je. Jistě byli nadšení; jaké však bylo jejich zklamání, když zjistili, že se voda nedá pít, protože je hořká. „Tu lid proti Mojžíšovi reptal: ‚Co budeme pít?‘“ (Ex 17,1)

Několik dní poté se situace opakuje. Tentokrát se však sloup zastaví v místě, kde není voda žádná. (Ex 17,1)

**Co Izraelcům o sobě zjevil Hospodin v Maře a Refidimu? Co se měli naučit?
Ex 15,22–27 a 17,1–7**

Jakou otázku si Izraelci pokládali v Refidimu? Ex 17,7 Kdy ses ptal podobně jako oni? Proč? Co jsi pochopil, když jsi na ni dostal odpověď?

VELKÝ SPOR NA POUŠTI

Plný Ducha svatého vrátil se Ježíš od Jordánu; Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. V těch dnech nic nejedl, a když se skončily, vyhladověl. (L 4,1.2)

Přečti si L 4,1–13. V čem tě oslovily tyto verše popisující vítězství nad pokušením?

Pokoušení hříchu mohou být skutečně těžká. Týkají se totiž věcí, po kterých skutečně toužíme. Zdá se, že přicházejí právě tehdy, kdy máme „slabou chvíli“.

Lukáš 4 začíná příběhem o tom, jak satan pokoušel Ježíše. V mysli se nám vynoří několik těžkých otázek. Na první pohled se zdá, že Duch svatý přivádí Ježíše do pokušení. Bůh nás však nikdy nepokouší. (Jk 1,13) Je to spíše tak, že nás vede do rozhodujících zkoušek. V L 4 je pozoruhodné, že Duch svatý nás může vést do zkoušky, v které budeme vystaveni satanovým krutým pokušením. Ve chvíli, kdy na nás tato pokušení silně dolehnou, možná mnohemu nerozumíme a myslíme si, že jsme nenásledovali Boha správně. Ale nemusí to být nevyhnutelně tak. „Často se stává, že v těžkých situacích pochybujeme o Božím vedení. Ale právě Boží Duch zavedl Ježíše na poušť, aby jej satan pokoušel. Přijde-li na nás z Boží vůle nějaká zkouška, je to jen pro naše dobro. Ježíš nezneužíval Božích zaslíbení. Sám se nikdy nevystavoval pokušení, ale když na něho dolehlo, nepropadal zoufalství. Stejně bychom se měli chovat i my.“ (TV 77; DA 128)

Někdy se stane, že se ve zkoušce ohněm spíše popálíme než očistíme. Proto je velmi dobré vědět, že když pod tíhou pokušení klesneme, máme naději, protože Ježíš stojí pevně. Bůh nás nezavrhne, ani neopustí. Ježíšova oběť a jeho zkoušky, které byly těžší, než jaké musíme snášet kdokoli z nás, nám ukazují, že Bůh člověku rozumí. I největší z hříšníků má u Boha naději. (1 Tm 1,15)

Jakým pokušením čelíš? Jak můžeš přenést naučení z Ježíšova příkladu do svého života? Pamatuj si – pokušení nemáš nikdy podlehnout! Ale pokud selžeš, mysli na to, že máš Spasitele, který je ti vždy ochoten odpustit.

TRVALÉ DĚDICTVÍ

Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. (1 Pt 1,6.7)

Co Petr říká v uvedeném textu?

Petr píše lidem, kteří zápasili s těžkostmi a nyní se cítili sami. Psal „vyvoleným, kteří přebývají jako cizinci v diaspoře v Pontu, Galacii, Kappadokii, Asii a Bithynii“ (1 Pt 1,1). Jde o oblast, kterou dnes známe jako západní Turecko. O několik veršů dále Petr píše, že ví o jejich trápení a „rozmanitých zkouškách“ (v. 6).

Co má Petr na mysli, když říká, že „prebývají jako cizinci v diaspoře“? Jak to může ještě více ztěžovat jejich zkoušky?

Věřit v Ježíše Krista bylo tehdy něčím novým. V některých oblastech bylo křesťanů velmi málo. Považovali je za menšinu, která byla často nesprávně chápána, nebo dokonce pronásledována a vyvražďována. Petr je však ujišťuje, že zkoušky, které prožívají, nejsou náhodné ani beze smyslu. (1 Pt 1,6.7) Pokud člověk v těchto „rozmanitých zkouškách“ vytrvá, pochopí, co je to opravdová víra.

Jakou jistotu se Petr snaží přinést svým čtenářům uprostřed jejich zkoušek? Co tato naděje znamená pro nás? 1 Pt 1,6–9

Petr těmto křesťanům píše slova, která jsou povzbuzením i pro nás – bez ohledu na to, v jaké situaci se nacházíme. Ať už jsou naše zkoušky jakkoli těžké a bolestivé, nikdy nesmíme ztratit ze zřetele konečný cíl – věčný život v novém nebi a na nové zemi, kde už nebude bolest, trápení ani smrt. Soustředme se na toto zaslíbení, jehož zárukou je Ježíšova smrt. Prosme ve zkouškách Pána, aby nás zbavil všeho, co stojí v cestě naší víře.

ZKOUŠKA OHNĚM

Mládí jednoho muže – řkejme mu Alex – bylo poznamenáno drogami a násilím. Někjaký čas byl i ve vězení. Ale potom, díky laskavosti jednoho křesťana (kterého Alex okradl), se dozvěděl o Bohu a odevzdal své srdce Ježíši. I když prožíval problémy a zápasy a nebylo pro něj lehké odpoutat se od minulosti, byl novým člověkem v Ježíši. Miloval Boha a svoji lásku chtěl vyjádřit poslušností jeho přikázáním. (1 J 5,1.2) V jednom okamžiku Alex pocítil vnuknutí, že by se měl stát kazatelem. Všechno tomu nasvědčovalo. Bez jakýchkoli pochybností přijal Boží výzvu.

Na škole se mu ze začátku docela dařilo. Pak to s ním začalo jít z kopce. Ztratil stálý zdroj příjmů. Blízký přítel se postavil proti němu a obvinil jej z věcí, které nebyly pravdivé. Pošpinil jeho jméno. Alex začal postonávat. Tato situace ovlivnila i jeho studijní výsledky, a to do takové míry, že musel téměř ze školy odejít. A k tomu všemu se vrátilo staré pokušení – drogy. Jednou dokonce tomuto pokušení podlehl. Nerozuměl tomu, proč se to všechno stalo, zvláště když si byl jistý, že ho Pán vedl, aby začal studovat na této škole. Udělal Alex někde chybu? Pokud ano – nebyla jeho zkušenost s Bohem jen velkým omylem? Alex začal pochybovat o základech své víry.

Představ si, že v této krizi by Alex přišel za tebou a poprosil tě o radu. Co bys mu pověděl? Které zkušenosti s Bohem byly pro tebe povzbuzením v době zkoušek? Jaké příběhy či texty z Písma by mohly zápasícímu člověku dodat odvahu? Viz např. texty Př 3; Jr 29,13; Ř 8,28; 2 K 12,9; Žd 13,5.

Téměř všichni Boží následovníci prožili krizi, kdy byli v pokušení pochybovat o Božím vedení. V takové situaci je důležité držet se zaslíbení, připomínat si Boží vedení v minulosti a prosit o víru a vytrvalost. Bůh se nás nikdy nevzdává. Jsme to my, kdo potřebuje bojovat proti pokušení vzdát se Boha.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V Knize Patriarchové a proroci si přečti kapitoly Odchod a Od Rudého moře k Sínaji (PP 209–218; PP 281–302) a v knize Touha věků kapitolu Zápas v poušti (TV 68–75; DA 114–123)

„Bůh vedl svůj lid do Refídimu. Možná se rozhodl přivést tam i nás, aby vyzkoušel naši věrnost. Ne vždy nás přivádí na příjemná místa. Kdyby tomu tak bylo, ve své soběstačnosti bychom mohli zapomenout, že On je naším pomocníkem. Touží se nám zjevit a odhalit bohatství, které je nám k dispozici. Dovolí, aby na nás přišly zkoušky a zklamání, abychom si uvědomili svoji bezmoc a naučili se k němu volat o pomoc. Má moc vyvést osvěžující vody z tvrdé skály. Dokud nebudeme stát Bohu tvář v tvář, dokud se nebudeme vidět tak, jak nás vidí On, nikdy se nedovíme, kolik těžkých břemen za nás nesl a kolik těžkých břemen by rád nesl, kdybychom mu je v dětské důvěře odevzdali.“ (E. G. Whiteová, RaH, 7. 4. 1903)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. O pokušení často mluvíme jako o nějaké osobní věci. Existují však i „kolektivní“ pokušení, před kterými bychom se měli jako církve nebo sborová rodina chránit? Jaká to jsou?**
- 2. Na jaké „nepříjemné místo“ přivedl Bůh někoho z vás? Proč to bylo nepříjemné? Kdybyste se v podobné situaci měli octnout znovu, v čem byste změnilí své postoje?**
- 3. Říkali jsme si, že Bůh dovolí zkoušku, aby nás „očistil“ a „přetavil“. Jak ale máme rozumět situacím, kdy nevidíme smysl zkoušek (např. někdo zemře při automobilové nehodě)?**
- 4. Znáte někoho, kdo právě kvůli zkouškám a bolesti ztrácí ze zřetele smysl svého života a Boží zaslíbení? Pokud ano, jak konkrétně byste mohli jako společenství tomuto člověku pomoci?**

VIDĚT TVÁŘ ZLATNÍKA

Texty na tento týden: Jb 23,1–10; Da 12,1–10; Mt 5,16; 25,1–12; 1 K 4,9; Ef 3,10; 4,11–16

Základní verš

Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. (2 K 3,18)

Misionářka Amy Carmichaelová vzala v Indii skupinku dětí ke zlatníkovi. Na ohništi hořelo dřevěné uhlí. Uprostřed plamenů stála zaoblená střešní taška. V její prohlubni byla směs soli, tamarindových plodů a cihlového prachu. V této směsi se nacházelo zlato. Když oheň pohltil směs, zlato bylo čistější. Zlatník je vybral kleštěmi. Pokud ještě nebylo dostatečně čisté, dal ho do ohně s novou směsí. Pokaždé, když dal zlato znovu do ohně, zvýšil teplotu. Děti se ptaly: „Podle čeho poznáte, že je zlato zcela čisté?“ Zlatník odpověděl: „Když v něm uvidím svoji tvář.“ (Amy Carmichael, Learning of God, str. 50)

Bůh nás chce očistit, přetavit jako zato, změnit ke svému obrazu. Je to obdivuhodný cíl. Někoho možná překvapí, že křesťanský charakter se v nás formuje velmi často právě prostřednictvím zkoušek a těžkostí, které prožíváme.

Hlavní myšlenka

Jakou roli sehrává utrpení v procesu očišťování? Jak tomu rozumíme v kontextu velkého sporu?

K JEHO OBRAZU

Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. (Ř 8,29)

Na počátku nás Bůh stvořil ke svému obrazu (Gn 1,27), ale tento obraz narušil hřích.

Jakým způsobem se tato deformace Božího obrazu v člověku projevuje?

Všichni jsme narušeni hříchem. (Ř 3,10–19) Boží touhou je obnovit nás, abychom mohli být takoví, jací jsme měli původně být. Úvodní verš zjevuje Boží plán s těmi, kteří svůj život podřídí Duchu svatému – „aby přijali podobu jeho Syna“.

Obnova má v sobě i další rozměr. „V člověku má být obnoven Boží obraz. Při zdokonalování lidské povahy jde o Boží čest i o čest Kristovu.“ (TV 429.430; DA 671)

Co vyjadřuje uvedený citát? Čti také Jb 1; Mt 5,16; 1 K 4,9; Ef 3,10.

Jako křesťané nesmíme nikdy zapomenout na to, že se nacházíme uprostřed vesmírného konfliktu. Všude okolo nás se odehrává velký spor mezi Kristem a satanem. I když jsou mnohé věci našemu zraku zastřené, víme, že jako následovníci Ježíše Krista se tohoto konfliktu účastníme a svým životem máme vzdávat čest Kristu.

Představ si, že jsi na obrovském stadionu. Na jedné straně tribuny jsou nebeské bytosti věrné Pánu; na druhé straně jsou ty bytosti, které se spolu s Luciferem postavily proti Bohu. Kdyby se tvůj život v posledních 24 hodinách odehrával na tomto stadionu, která strana by ti víc tleskala a provolávala slávu? Co ti prozradila tvá odpověď?

VÍRA V OHNI

My všichni musíme v životě bojovat. Na druhé straně nám není umožněno vidět duchovní boje a armády seskupené k boji. Víme, že nepřátelské síly tady jsou, dokonce je cítíme v našem životě. Přece však musíme kráčet s odhodláním ve víře vpřed a důvěřovat tomu, který je „Neviditelný“ (Žd 11,27).

Přečti si Jb 23,1–10. Co je podstatou Jóbova zápasu? Co Jób nevidí? Co přijímá ve víře i přes bolest a utrpení?

Jób i v těžké zkoušce důvěřuje Hospodinu. Navzdory všemu je rozhodnut vydržet. Jedna z myšlenek, která mu v tom pomáhala, byla představa zlata. Ne zlata jako medaile. Jób hleděl do budoucnosti a uvědomoval si, že pokud se bude držet Boha, vyjde z této zkoušky přečištěn jako zlato. Nevíme, zda Jób rozuměl tomu, co se odehrává za scénou. Bez ohledu na to, co všechno bylo před ním skryto, v očišťujícím ohni vydržel.

Bojíš se ohně? Trápíš se pro výheň, kterou ti okolnosti způsobily? Možná si podobně jako Jób neumíš vysvětlit své utrpení. Možná je ti těžko, protože se nedokážeš přizpůsobit novému zaměstnání nebo škole. Možná musíš snášet špatné zacházení v práci nebo dokonce ve vlastní rodině. Možná tě trápí zlá nemoc nebo finanční ztráta. I když tomu možná nerozumíš, Bůh může použít tyto zkoušky, aby tě očistil a zušlechtil a ukázal na tvém charakteru svůj obraz.

Jób byl odhodlán s důvěrou a odevzdáním v žáru těchto zkoušek vydržet. Na to se zaměřil a to mu pomohlo překonat všechny problémy. Mocným svědectvím o jeho charakteru je, že i v bolesti a trápení si dokázal uvědomit realitu očišťujícího procesu. I když téměř ničemu nerozuměl, věděl, že tyto zkoušky ho očistí.

Z vlastní zkušenosti pověz, jak zkoušky očišťují a zušlechťují. Jakými dalšími způsoby bys mohl být očištěn?

JEŽÍŠOVA POSLEDNÍ SLOVA

Ježíš se nacházel v Jeruzalémě – připravený na to, že ho čeká smrt. Podle Matoušova evangelia bylo to poslední, co před Velkou nocí svým učedníkům pověděl, podobenství o deseti pannách a o ovcích a kozlech. V nich objasnil, jak bychom měli žít, když čekáme na Ježíšův příchod. Uvedená proroctví jsou dnes velmi aktuální; vždyť znamení Ježíšova brzkého příchodu vidíme všude okolo sebe.

V podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1–12) považují mnozí komentátoři olej za symbol Ducha svatého. S tím souhlasí i Ellen Whiteová, ale říká i to, že olej je obraz charakteru. Dobrý charakter nemůže za nás získat nebo vybudovat nikdo jiný – jen my sami.

Přečti si podobenství o deseti družičkách. Jak se mění jeho význam, když olej považujeme za symbol Ducha svatého, nebo když jej chápeme jako obraz charakteru? Co to pro tebe znamená, pokud olej představuje Ducha svatého, nebo když představuje křesťanský charakter?

Přečti si podobenství o ovcích a kozlech v Mt 25,31–46. Podle čeho jsou oddělovány ovce od kozlů?

Král rozděljuje ovce od kozlů na základě jejich skutků, jejich charakteru. I když Ježíš zde nehovoří o spasení podle skutků, vidíme, jak důležitý je rozvoj charakteru v plánu spasení a jak se spasení odráží v životě a charakteru všech vykoupených.

Říká se, že „charakter se ukáže tehdy, když se člověk octne ve tmě“. Jaký jsi, když se na tebe nikdo nedívá? Nemělo by se v tvém životě něco změnit?

„MOUDŘÍ“

Ve dni na úterý jsme mluvili o tom, jaký význam má charakter pro ty, kteří čekají na druhý příchod Ježíše Krista. Dnes se soustředíme jen na to, jaký význam má charakter pro lidi, kteří se Ježíšova druhého příchodu dožijí.

Přečti si Da 12,1–10. O čem se v této části mluví? Jaké doby v dějinách této země se to týká? Co můžeme na základě těchto veršů povědět o charakteru Božího lidu, který v této době žije? Jakými vlastnostmi se vyznačují spravedliví, na rozdíl od bezbožných? Čti také Zj 22,11.

V knize Daniel je psáno, že před Ježíšovým příchodem nastane soužení, jaké nebylo nikdy v dějinách této země. Ve verši 3 a 10 je popis spravedlivých a bezbožných v době konce. Bezbožní „budou jednat svévolně“ (v. 10), spravedliví „budou zářit jako záře oblohy“ (v. 3) – možná právě proto, že v této „době soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby“ (Da 12,1b), byli „zkoušeni, tříbeni a běleni“ (11,35) jako v ohni. Další charakteristikou je, že svévolníci se nepoučí, kdežto spravedliví jsou „moudří“ a „porozumějí“ (12,10 – PBK).

Čemu porozumějí? Budou rozumět matematice, biochemii nebo textové kritice? V knize Přísloví čteme, že „počátek poznání je bázeň před Hospodinem“ (Př 1,7). V této souvislosti jsou moudří moudřími proto, že porozumí závěrečným událostem spojeným s dobou soužení. To, co se bude dít, je nezaskočí, protože budou na základě studia Bible vědět, že to má přijít. Nejdůležitější je přitom poznání, že Bůh dovolil, aby je tato doba soužení očistila a zušlechtila. Naopak bezbožní se ještě více zatvrdí ve své vzpouře a dále budou páchat bezbožnost (PBK).

Tyto texty tedy popisují lid, který bude procházet procesem očištění a zkoušek.

Uvedené verše odkazují k posledním dnům světa. Odhalují principy, které nám pomohou lépe pochopit proces očištění a zkoušek. O jaké principy jde?

CHARAKTER A SPOLEČENSTVÍ

V jedné populární písni se zpívá: „Jsem skála, jsem ostrov. . .“ Cítil ses už někdy sám, jako ostrov nebo skála? Měl jsi pocit, že ti je v samotě nejlépe? Možná jsi slyšel, jak někdo říká: „Můj život s Bohem je moje soukromá záležitost. Nechci o tom mluvit.“

Jakou myšlenku Pavel vyzdvihuje ve verších Ef 4,11–16? Jakou úlohu připisuje společenství?

V listu Efezským Pavel popisuje církev jako tělo. Ježíš je hlava, jeho lid tvoří zbytek těla. Z verše 13 můžeme porozumět tomu, jaký je konečný cíl života v takovém společenství – dosáhnout „jednoty víry a poznání Syna Božího“. To je důvod, pro který jeden druhého potřebujeme!

V dějinách se setkáváme s mnohými lidmi, kteří kvůli pronásledování nebo výsměchu museli nejdnou zůstat sami. To, že tito muži a ženy se ani pod tlakem okolností nevzdali své víry, je silným svěděctvím o Boží moci. Pavel chce připomenout, že plnost Kristova se zjeví tehdy, když budeme ve společenství navzájem spolupracovat. Jen tak můžeme dospět k této plnosti.

Co se podle Pavla musí stát, aby se v našem křesťanském společenství zjevila Kristova plnost?

V čem se liší svěděctví společenství zjevující plnost Krista od svěděctví jednotlivce? Jaké to má důsledky s ohledem na velký spor mezi dobrem a zlem? Viz Ef 3,10.

Je lehké být dobrým člověkem, když jsi sám nebo mezi cizími lidmi. Mnohem těžší je být laskavý vůči těm, které dobře znáš, anebo těm, kteří jsou ti nesympatičtí. Pokud jsme k těmto lidem milí a srdeční, je to neodolatelné svěděctví o laskavém Bohu.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Perly moudrosti si přečti kapitulu Vstříc ženichovi (PM 208–216; COL 405–421) a v knize Velké drama věků kapitulu Doba soužení (VDV 397–409; GC 613–634).

„Budování charakteru je to nejdůležitější dílo, jaké kdy bylo svěřeno lidským bytostem, a jeho bedlivé studium nebylo nikdy dříve tak důležité, jako nyní. Žádná z předcházejících generací nestála uprostřed tak důležitých a vážných událostí; nikdy dříve nestáli mladí mužové a mladé ženy tvář v tvář tak velkým nebezpečím, jaká stojí před nimi dnes.“ (VÝCH 145; Ed 225)

„V tomto podobenství nerozumné panny prosí o olej, ale jejich žádost není vyslyšena. Je to symbol těch, kteří se nepřipravili – nebudovali svůj charakter, aby mohli obstát v době krize. Je to něco podobného, jako kdyby zašli k sousedům a řekli: Dejte nám váš charakter, jinak zahyneme. Rozumné družičky nemohly poskytnout svůj olej těm nerozumným, kterým dohořivaly lampy. Charakter je **nepřenositelný**. Nedá se koupit, ani prodat. Je možné jej jen získat. Pán dal každému **zkušební lhůtu**, v níž má každý příležitost získat spravedlivý charakter. Není však možné, aby jeden člověk přenechal charakter někomu jinému – protože je to charakter, který se formoval v těžkých zkušenostech, kdy se učil od velkého Učitele trpělivosti a posiloval svoji víru, kterou dokáže odstranit hory nemožností.“ (Ellen Whiteová v The Youth’s Instructor, 16. 1. 1896)

Otázky a náměty k přemýšlení

1. Co znamená „budovat si charakter“? Jak se to projeví v tvém osobním životě a v životě sborového společenství?
2. Ve dni na čtvrtek jsme mluvili o důležité úloze společenství v životě křesťana. Jak se ve tvém sboru projevuje, že je tělem Kristovým? Přemýšlejte o tom, co byste mohli vylepšit.
3. Proč je důležité formovat charakter, když jsme spaseni vírou v Ježíše Krista? Pokud jsme spaseni jeho spravedlností a jeho dokonalým charakterem, proč je potřebné pracovat na svém charakteru?
4. Helena Kellerová, žena, jež byla od dětství slepá a hluchá, napsala: „Charakter se nedá budovat v tichu a klidu. Jen ve zkouškách a utrpení se může posílit duše, zaostřit zrak, probudit touha a dosáhnout úspěchu.“ Souhlasíš s ní? Přemýšlejte o souvislosti mezi charakterem, utrpením a velkým sporem mezi dobrem a zlem.

V ŽÁRU OHNĚ

Texty na tento týden: Gn 22; Jb 1,6–2,10; Iz 43,1–7; Oz 2,1–12; 2 K 11,23–29

Základní verš

Ale Hospodinovou vůlí bylo zkušít ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůlí Hospodinovu. (Iz 53,10)

Když spisovatel C. S. Lewisovi zemřela manželka, napsal: „Nemyslím si, že bych mohl přestat věřit v Boha. Nebezpečné by však bylo, kdybych mu připsal tyto strašné věci. Závěr, kterého se obávám, není – Bůh neexistuje, ale – skutečně si něco takového Bůh přál?“ (A Grief Observed, str. 6.7; česky vydáno v nakladatelství Návrat pod názvem Problém bolesti)

Když nás postihne neštěstí, mnozí Boha zavrhnou. Jiní jsou v pokušení – podobně jako Lewis – změnit svůj pohled na Boha a připsat mu všechno zlo. Otázka je: Kolik zkoušek na nás Bůh dopouští? Jak velký „oheň“, kterým provede svůj lid, je ochotný riskovat, aby dosáhl konečného cíle a změnil nás k „podobě jeho Syna“ (Ř 8,29)?

Hlavní myšlenka

Bohu záleží na tom, aby jej lidé poznali a milovali. Proč je tedy ochoten riskovat, že ho vinou přicházejícího utrpení lidé odmítnou? Kolik nepochopení je ochoten připustit, aby tě mohl změnit k „podobě jeho Syna“?

ABRAHAM ZKOUŠEN OHNĚM

Přečti si Gn 22. Z ničeho nic Bůh najednou Abrahama vybízí, aby obětoval své vlastní dítě jako zápalnou oběť. Nikdo z nás si zřejmě neumí představit, jak se Abraham musel cítit! Z lidského hlediska to byla zcela nepřijatelná představa. I kdyby to Abraham považoval za přijatelné, co by pak bylo s Božím zaslíbením o dědictví? Vždyť bez syna by celé Abrahamovo putování nemělo žádný smysl.

Proč Bůh žádal po Abrahamovi, aby přinesl takovou oběť? Když je Bůh vše-vědoucí, jaký to pak mělo smysl?

Boží příkaz a jeho načasování nebylo náhodné. Bůh nechal Abrahama podstoupit tuto zkoušku právě v době, kdy prožíval největší úzkost. „Bůh počkal se svou poslední a největší zkouškou, až se Abraham skloní pod tíhou let a zatouží po odpočinku po všech prožitých starostech a trampotách.“ (PP 102; PP 147) „Smrtelnou úzkost, kterou Abraham vytrpěl ve dnech oné strašlivé zkoušky, dopustil Bůh proto, aby Abraham mohl z vlastního zážitku pochopit něco z velikosti oběti, kterou přinese věčný Bůh pro spásu člověka.“ (tamtéž 106; 15)

Byla to jen zkouška. Bůh nikdy nechtěl, aby Abraham zabil svého syna. To nás upozorňuje na něco velmi důležitého, co souvisí se způsobem, jakým Bůh jedná. Může po nás totiž žádat něco, co nemá v úmyslu nikdy splnit. Může po nás chtít, abychom šli někam, kam jsme se nikdy neměli dostat. Pro Boha není nezbytně důležitý cíl, jako spíš to, co pochopíme, když procházíme pochybnostmi a rozhodováním, které nás mění.

Ježíš pravděpodobně myslel na tuto Abrahamovu zkušenost, když Židům řekl: „Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se.“ (J 8,56) Abraham si mohl vysvětlit Boží výzvu nesprávně a zamítnout ji jako příkaz od satana. Klíčem k tomu, že Abraham v zkoušce obstál a poučil se z ní, bylo to, že znal Boží hlas a důvěřoval mu.

Podle čeho poznáš, že k tobě mluví Bůh? Jakými způsoby ti oznamuje svoji vůli?

TVRDOHLAVÝ LID

V Ozeášově příběhu je skryto důležité poučení. Jeho situace je pozoruhodná. Ozeášova manželka Gomera od něj uteče a Bůh vyzývá Ozeáše, aby si ji opět vzal a naplno jí prokázal svoji lásku. Prorok upozorňuje, že jeho příběh je příběhem o Bohu a Izraeli. Izrael odešel od Boha a duchovně smilnil s jiným božstvem. Hospodin je však přesto miloval a chtěl jim prokázat svoji lásku. Podívejme se na to, jaké zvláštní metody Bůh používá.

Přečti si Oz 2,1–12 (2,3–14 – PBK). Jaké metody Bůh použije, aby přitáhl Izrael zpět k sobě? Jak by se z toho měl Izrael poučit? Co by měl pochopit o vztahu Boha k svému lidu?

v. 2.3 (4.5 – PBK)

v. 5–7 (7–9 – PBK)

v. 8.9 (10.11 – PBK)

v. 10 (12 – PBK)

V tomto příběhu spatřujeme dvě nebezpečí v našem pohledu na Boha, který nás vede k pokání.

- 1) Hrozí riziko, že si neuvědomíme, že do vzniklých problémů nás vede Bůh. Když Izrael prožíval velmi těžké a bolestné zkušenosti, neuměl si být jen představit, že by takto Bůh pracoval na jejich spáse. Když naši cestu zatarasí ostré trny nebo obeženou vysoké zdi, takže ani nevíme, kam vlastně jdeme (v. 6, v. 8 – PBK) – je to od Boha? Když nejsou naplněny naše základní životní potřeby nebo prožíváme pochybnosti (v. 9.10; v. 11.12 – PBK) – mohl by za tím vším stát nebeský Otec? Pravda je, že ať už se cítíme jakkoli, Bohu vždy záleží na tom, abychom si uvědomili vlastní chyby a omyly, činili pokání a vrátili se do jeho náruče – má nás totiž velmi rád.
- 2) Hrozí riziko, že Boží jednání nepochopíme správně. Možná si uvědomíme, že to působí Bůh, ale nebude se nám to líbit. Když se cítíme dotčení a v rozpacích, velmi snadno obviníme Boha z toho, že je krutý, že nezasáhne nebo že se o nás nestará. Bohu však jde vždy jen o to, aby nás obnovil prostřednictvím své nové smlouvy, jejíž podstatou je láska.

Přečti si Oz 2,14–23 (2,16–25 – PBK). Co tyto verše říkají o Bohu? Prožil jsi v životě situace, kdy jsi od Boha utíkal? Jak se na ně díváš dnes? Co jsi z této zkušenosti zjistil o sobě a o Bohu?

NAVZDORY VŠEMU SE POKLONIL HOSPODINU

Co bylo příčinou Jóbova utrpení? Jb 1,6–2,10

K Bohu přicházejí andělé – a satan přichází s nimi. Když se ho Bůh ptá, kde byl, satan odpovídá, že se procházel po zemi. Potom mu Bůh klade otázku: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba?“ (1,8) Samotná otázka není nijak zvláštní. Zvláštní je na tom to, kdo ji klade. Satan neupozorňuje na Jób jako na objekt zkoušky. Je to Bůh. On přesně ví, co bude následovat, a přesto začíná o Jóbovi hovořit. Dole na zemi Jób netuší, jaká „zkouška ohněm“ jej čeká. Vidíme, že Bůh dává satanovi svolení zničit Jóbův majetek, připravit ho o děti a sáhnout mu na zdraví. Pokud Bůh dovolí, aby Jób trpěl, záleží na tom, zda utrpení působí Bůh nebo satan? Může být Bůh spravedlivý a svatý, když aktivně dovolí satanovi způsobit Jóbovi tak ohromné utrpení? Jde o výjimečný případ, nebo je to typický způsob, jak s námi Bůh zachází i dnes?

Jak Jób reaguje na zkoušky? Jb 1,20.21

Na takové utrpení můžeme reagovat dvojím způsobem. Můžeme se nahněvat a zatřpknout, otočit se k Bohu zády v přesvědčení, že je krutý nebo že neexistuje – anebo se jej můžeme pevněji uchopit. Jób zůstává ve svém neštěstí v Boží přítomnosti a nepřestává ho uctívat.

U Jóba vidíme tři aspekty uctívání, které nám mohou pomoci, když prožíváme úzkost. 1) Jób přijímá svoji bezmoc a uznává, že na nic nemá nárok: „Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím...“ 2) Jób uznává, že Bůh má moc nade vším: „Hospodin dal, Hospodin vzal...“ 3) Jób opětovně potvrzuje svoji víru v Boží spravedlnost a dobrotu: „Jméno Hospodinovo buď požehnáno“ (1,21).

Jestliže procházíš zkouškou, pros o sílu podívat se na okolnosti svého utrpení jako Jób. V čem ti jeho přístup může pomoci?

NEZTRÁCET NADĚJI

Chtěli bychom, bratří, abyste věděli o soužení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce, nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme; už jsme se sami smířili s rozsudkem smrti – to proto, abychom nespolehali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé. (2 K 1,8.9)

Pavel jako Boží vyvolený apoštol trpěl víc než většina lidí. Nenechal se však zlomit, ale stále chválil Boha. V 2 K 11,23–29 si přečti, co všechno vytrpěl. Potom si přečti 2 K 1,3–11.

V 2 K 1,4 apoštol Pavel říká, že důvod, proč nás Bůh potěšuje, je ten, „abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha“. Může být utrpení výzvou ke službě? Jak si to můžeme lépe uvědomit?

Bůh touží naším prostřednictvím naplnit potřeby raněných lidí. To znamená, že dovolí, abychom nejprve my prožili stejnou bolest a utrpení. Jen tak budeme moci povzbudit jiné – ne teoreticky, ale ze své vlastní zkušenosti, tak jak Bůh těšil nás. Podobný princip můžeme najít i v Ježíšově životě (viz Žd 4,15).

Pavlovo barvitě vyličené prožitých těžkostí nemá za cíl, abychom jej litovali. Apoštol je popisuje proto, aby jeho čtenáři věděli, že když jsou na dně, nebeský Otec zasáhne a potěší je. Můžeme být zoufalí z vlastního života, ba dokonce se ocitnout na samém prahu života a smrti, přesto se nemusíme bát, protože Bůh nás učí se na něj spoléhat. Můžeme mu důvěřovat, protože náš Bůh „křísí mrtvé“ (2 K 1,9).

Pavel byl rozhodnut zvěstovat evangelium, a proto ví, že jej Bůh v budoucnosti zachrání. V 2 K 1,10.11 zmiňuje tři důležité věci, které mu pomáhají zůstat pevným:

- 1) Boží osvědčený způsob: „On nás vytrhl, vysvobodil ze samého náručí smrti...“ (v. 10)
- 2) Své rozhodnutí napřímit svou pozornost na Pána: „... v něho jsme složili svou naději, že nás vždy znovu vysvobodí...“ (v. 10)
- 3) Neustálé přímluvné modlitby spoluvěřících: „... když i vy nám budete nápomocni svými modlitbami...“ (v. 11)

Co z Pavlovy zkušenosti ti může pomoci, abys neupadl do sebelítosti, když přijdou problémy a těžkosti?

V NEJVĚTŠÍM OHNI

Dosud jsme přemýšleli nad mnohými příklady zkoušky ohněm, které Bůh použil, aby náš život očistil a učinil jej podobným Kristovu. Někteří mohou na základě těchto příkladů dospět k názoru, že Bůh je přísný a tvrdý. Jistě, někdo by mohl říci: „Víme, že Bůh chce pro nás dobré, ale tyto příklady nesvědčí o jeho péči a lásce. Představují Boha spíš jako tyrana. Stanoví si cíl, a my pak prožíváme těžkosti a nemůžeme se jim vyhnout.“

Je pravda, že dokud žijeme na této hříchem naplněné zemi, jen zčásti pochopíme, proč se v životě dějí různé věci. V nebi nám to bude mnohem jasnější. (1 K 4,5; 13,12) Zatím musíme žít jen v jakési „napjaté důvěře“, že Bůh je přítomný a stará se o nás, i když se dějí věci, které pro nás nejsou příjemné. Toto napětí velmi výstižně popisuje Izajáš.

Přečti si Iz 43,1–7. Ve verši 2 a 3 čteme, že Bůh provede svůj lid skrze vodu a oheň. Jsou to obrazy extrémního nebezpečí. Možná se vztahují na přechod přes Rudé moře. Tyto strastiplné okamžiky však připravovaly cestu pro nový život. Možná bys čekal, že Bůh řekne, že svůj lid před těmito nebezpečími ochrání a povede je bezpečnější a snazší cestou. Ale tak jako pastýř v Žalmu 23, i Bůh říká, že když přijdou těžké chvíle, jeho lid nebude zdolán – protože On je s nimi.

Opět si přečti text z Izajáše. Jakými dalšími způsoby Bůh ujišťuje svůj lid, že mu pomůže, když půjde přes vodu a oheň? Jaké představy o Bohu to vyvolává ve tvé mysli? Kterých zaslíbení se můžeme dovolávat?

Jak se v následujících verších projevuje Boží charakter a jeho jednání? Ž 103,13.14; Mt 28,20; 1 K 10,13; 1 Pt 1,7 Které ze zkušeností popsanych v těchto verších jsi zakusil ve svém životě?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Patriarchové a proroci si přečti kapitolu Zkouška víry (PP 100–107; PP 145–155).

„Bůh stále zkouší svůj lid v tavicí peci soužení. V žáru tavicí pece se struska odděluje od pravého zlata křesťanství. Ježíš zkoušce přihlíží. Ví, co je zapotřebí k vyčištění vzácného kovu, aby odrážel paprsky jeho lásky. Přísné zkoušky ukládá Bůh svým služebníkům. Ví, že někteří jsou silní a že by této síly bylo možno užít k rozvoji jeho díla. Takové podrobují zkoušce. Svou prozřetelností vytváří takové situace, v nichž zkouší jejich povahu a odhaluje jejich vady a slabiny, o nichž sami neměli ani tušení . . . Učí je, aby se opřeli o něho . . . Tím je jeho úmysl splněn. Vychoval je, vycvičil a připravil ke splnění velkého úkolu, pro něž byli vybaveni silou.“ (PP 86,87; PP 129,130)

„Pokud jsme v Boží prozřetelnosti povolání snášet zkoušky, přijměme kříž a vypijme hořký kalich s vědomím, že nám ho podává Otcova ruka. Důvěřujme mu v temné noci stejně jako ve dne. Nevěříme snad, že všechno, co nám dává, je pro naše dobro? Jak můžeme v temném trápení odmítnout pozdvihnout srdce a hlas ve vděčné chvále, když si vzpomeneme na lásku, kterou nám prokázal na golgotském kříži?“ (5T 316)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Podělte se ve skupině o své zkoušky víry. Co jste si z těchto zkušeností – z úspěchů i pádů – odnesli?**
- 2. Uvažujte o posledních hodinách Ježíše Krista před jeho ukřižováním. Před jakými těžkými zkouškami stál? Jak v nich vytrval? Které principy bychom mohli použít i v našich zkouškách?**
- 3. Přemýšlejte nad tím, jak byste díky svým problémům mohli pomoci těm, kteří prožívají podobné těžkosti. Na jaké problémy můžete v souvislosti s tím narazit?**
- 4. Ellen Whiteová napsala: „Důvěřujme mu v temné noci stejně jako ve dne.“ Lehce se to poví, hůře činí. Jak si můžete navzájem pomoci rozvíjet takovou víru, která nám umožní podle toho jednat? Proč je důležité, abychom v těžkých chvílích důvěřovali Bohu?**

BOJOVAT ZE VŠECH SIL

**Texty na tento týden: Gn 32; Mt 5,29; J 16,5–15;
Ko 1,28.29; 1 Pt 1,13**

Základní verš

*O to se snažím a zápasím tak, jak on ve mně působí svou silou.
(Ko 1,29)*

V jednom televizním pořadu seděli vedle sebe muž a žena. Oba zažili vraždu svého dítěte. Syn ženy byl zavražděn před dvaceti lety a tato žena se dosud nezavila hněvu a zatrpklosti. Muž se projevoval zcela odlišně. Jeho dceru teroristé zavraždili před několika lety. Řekl, že teroristům odpustil a že Bůh jeho bolest a zlobu změnil. I když taková bolest z násilné smrti dítěte musí být nesmírně veliká, tento muž byl příkladem Božího uzdravení, které může nastat i v těch nejtemnějších okamžicích našeho života.

Je přirozené, že každý z nás reaguje na podobné okolnosti jinak. Jaká duchovní změna se s křesťanem odehrává, že dokáže v životních zkouškách vnitřně dozrát, místo aby se jimi nechal pohltit?

Hlavní myšlenka

Jakou roli hraje naše vůle v boji s vlastním já a hříchem? Jak se vyhnout tomu, aby naše rozhodnutí nebyla ovládána negativními pocity? Proč je důležité ve zkouškách vytrvat a nevzdávat se?

DUCH PRAVDY

Už se ti stalo, že i přes upřímnou prosbu, aby tě Bůh změnil, se téměř nic nestalo? Jak je to možné, že se modlíme, aby v nás Bůh působil svou velkou proměňující mocí, a přesto se žádná viditelná změna nestane? Víme, že Bůh má neomezené možnosti, které nám ochotně a zdarma nabízí. Jsme odhodláni tuto možnost využít – a přece. . . Zdá se nám, že náš život se nemění tak, jak bychom si to představovali na základě Božího zaslíbení.

Proč? Jeden důvod je znepokojivě jednoduchý: Přestože má Duch neomezené možnosti nás změnit, můžeme mu v tom bránit vlastními rozhodnutími o tom, co by měl udělat a jakým způsobem by v nás měl pracovat.

Přečti si J 16,5–15. Ježíš tu nazývá svatého Ducha „Duchem pravdy“ (v. 13). Co pro nás Boží Duch dělá?

Duch svatý nám sice může zjevit pravdu o naší hříšnosti, nemůže nás však přinutit, abychom činili pokání. Může nám zjevit pravdu o Bohu, ale nemůže nás přinutit mu věřit a poslouchat jej. Kdyby nás Bůh jednou k něčemu přinutil – byť třeba tím nejjemnějším způsobem – ztratili bychom svobodnou vůli a satan by obvinil Boha, že naši mysl a srdce zmanipuloval. Pak by jej nejspíš obvinil z podvodu. Když v nebi vznikl velký spor, Bůh nenutil satana ani žádného anděla věřit tomu, že je dobrý a spravedlivý. V zahradě Eden, kde šlo skutečně o mnoho, Bůh jasně vyslovil pravdu o stromu uprostřed ráje, ale nezabránil Adamovi a Evě, aby zneužili svoji svobodnou vůli. Ani dnes Bůh nejedná jinak. Duch představí pravdu o Bohu a hříchu a ptá se: Jak se rozhodneš? Co uděláš s tím, co jsem ti ukázal?

Z čeho tě „Duch pravdy“ usvědčil naposledy? Jak jsi zareagoval na jeho napomenutí?

BOŽSKO-LIDSKÉ SPOJENÍ

Jakého největšího úspěchu jsi během svého života dosáhl? V životě přicházejí určité příležitosti, přesto dosažené výsledky se jistě nezrodily ze dne na den. Pokud chceme dosáhnout něčeho, co má skutečnou hodnotu, vyžaduje to čas a námahu. Stejně je to i v případě, kdy se chceme stát učedníky Ježíše Krista.

Když v Ko 1,28.29 Pavel píše o Bohu, který v něm působí, zmiňuje se i o lidském úsilí a snaze. Jak to spolu souvisí? Viz také Dt 4,4; L 13,24; 1 K 9,25; Žd 12,4.

V Ko 1,29 je velmi zajímavý pohled na to, jak se Pavel dívá na svůj vztah s Bohem. Říká, že bojuje – ale v souladu s jeho mocí.

Slovo „snažím se“ nebo „bojuji“ (PBK) znamená „pracovat až do vyčerpání“. Tento výraz se užíval zvláště v souvislosti s tréninkem atletů. Slovo „bojovat“ znamená v některých jazycích trápit se, mučit se. Máme tu tedy obraz atleta, který se ze vší síly snaží dosáhnout vítězství. Potom však nastává v Pavlových slovech určitý zvrát, protože Pavel nebojuje celou svojí silou, ale mocí, kterou mu dává Bůh. A tak, pokud jde o Pavlovu službu, docházíme k prostému závěru: vynaložil na ni všechnu svoji námahu a sebeovládání, ale činil ji mocí Boží. Totéž platí, když se snažíme budovat Kristův charakter v nás.

Žijeme ve světě, ve kterém chceme získat stále víc a vynaložit přitom co nejméně námahy. Tato představa pronikla i do křesťanství. Někteří evangelisté slibují, že jen co uvěříme, ovládne nás Duch svatý úžasnou nadpřirozenou mocí a bude konat velké zázraky. Je to však jen nebezpečná polopravda. Může totiž vést lidi k závěru, že jediné, co potřebujeme, je sedět doma a čekat na Boží moc!

Jakou máš zkušenost s Pavlovými slovy? Které věci ti Pán Bůh položil na srdce? V čem spočívá tvé úsilí o jejich uskutečnění? Jak se můžeme naučit být podřízeni Boží vůli?

VŮLE A POCITY

Žijeme ve společnosti, která stále více podléhá vlivu vizuálních vjemů a hudby, působících přímo na naše emoce a touhy. Mnohokrát jsme takto ovlivněni bez našeho vědomí. Jak často nás napadají tyto věty: ***Na jaké jídlo bych měl chut? Kde by se mi líbilo strávit dnešní večer? Chtěl bych mít tohle oblečení...*** Pocity silně ovlivňují naše rozhodnutí. Emoce jsou ve své podstatě neutrální a ne vždy nás přivedou ke správným rozhodnutím. Pocity nás totiž mohou oklamat a vytvářet nepravý obraz o realitě, v důsledku čehož se můžeme nesprávně rozhodnout a sami si tak způsobit problémy (viz Jr 17,9).

Uved' příklady z Bible, v nichž někdo udělal rozhodnutí založené spíše na pocitech než na Božím slovu. Jaké to mělo důsledky? Čti například Gn 3,6; 2 S 11,3.4; Ga 2,11.12.

Jakou výzvu dává Petr svým čtenářům? Co mají dělat? 1 Pt 1,13

Petr pochopil, že mysl je kormidlo, kterým ovládáme své tělo. Když přestaneme ovládat a kontrolovat svoji mysl, začnou námi zmítat naše emoce. Představte si, že jdete po úzkém chodníku do Pastýřova domu. Narážíte na mnohé cestičky, které vedou různými směry. Některé z nich končí na místech, kde byste se rozhodně nechtěli octnout. Jiné vypadají velmi lákavě; působí na naše pocity a touhy. Kdybychom se však vydali jednou z nich, sešli bychom ze správné cesty a dostali se na tu, z které může být velmi těžké se vrátit.

Před jakými důležitými rozhodnutími stojíš? Polož si otázku: podle čeho zjistím, zda se rozhoduji na základě svých emocí a tužeb, anebo podle Božího slova?

RADIKÁLNÍ ROZHODNUTÍ

Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. (Mt 5,29)

Přemýšlej o uvedených Ježíšových slovech. V čem jsou radikální a překvapující?

Radikální zásah je nutný ne proto, aby Bůh učinil křesťanský život co nejtěžší; je způsoben tím, že my a naše společnost se stále více vzdalujeme Božímu plánu, který s námi měl. Když se lidé „proberou“, sami sobě se dívají a říkají: „Jak jen jsem mohl odejít od Boha tak daleko?!“ Odpověď je vždy stejná: nestalo se to najednou, ale postupně, krok za krokem.

Přečti si Mt 5,29.30. Tato slova Ježíš vyslovil v souvislosti s hříchem v sexuální oblasti. Základní princip však platí i pro ostatní hříchy a můžeme jej vztáhnout i na náš růst v Kristu.

O jaké velmi důležité věci Ježíš v těchto verších mluví?

Ježíš nechce, abychom ubližovali svému tělu. Vyzývá nás, abychom ovládali svoji mysl a tím i své tělo – ať už to stojí cokoliv. Verš neříká, že když se budeme modlit, Bůh okamžitě odstraní z našeho života všechny hříšné sklony. Někdy to může pro nás ve své milosti učinit. Většinou nás však vyzývá, abychom učinili radikální rozhodnutí vzdát se něčeho nebo abychom začali dělat něco, co nám není vlastní. Může to být pro nás skutečně těžká zkouška. Čím častěji uděláme správné rozhodnutí a jednáme podle něj, tím jsme silnější a tím slabší je pokušení, které přichází.

Když jsme pohlceni „hlukem“, který nás rozptyluje a zabavuje, Bůh může dopustit, aby přišla zkouška, která by upoutala naši pozornost. Právě v ní si uvědomíme, jak daleko jsme se od něho vzdálili. Zkoušky mohou být Boží výzvou k radikálnímu rozhodnutí vrátit se k plánu, který s námi náš nebeský Otec má.

Přečti si záznam o Jákobově zápasu s Bohem (Gn 32). Co nám tento příběh říká o vytrvalosti – dokonce i ve chvíli, kdy je nám těžko a máme strach?

Možná že víme, co je správné, a svoji vůli používáme k tomu, abychom se tak chovali. Když se však ocitneme pod tlakem, bývá pro mnohé velmi těžké držet se Boha a jeho zaslíbení. To proto, že jsme slabí a máme strach. Jednou z nejdůležitějších vlastností křesťana je vytrvalost – schopnost jít dál navzdory pokušení se vzdát.

Jedním z nejsilnějších příkladů vytrvalosti v Bibli je Jákob. Jákob kdysi podvedl svého bratra Ezaua a otec mu dal požehnání určené pro prvorozeného. (Gn 27) Od té chvíle ve strachu utíkal před pomstou svého bratra. I když ve snu o žebříku, který sahal až do nebe (Gn 28), dostal úžasné zaslíbení o Božím vedení a požehnání, stále byl v zajetí strachu. Jákob zoufale toužil po Božím ujištění, že jej přijal a že zaslíbení, které dostal před mnoha lety, stále platí.

„V hrozné úzkosti si však vzpomněl na Boží zaslíbení. Zápas pokračoval téměř až do svítání, když tu cizinec položil svůj prst na Jákobovo stehno a v okamžiku ho ochromil. V tu chvíli patriarcha poznal, že zápasí s nebeským poslem. Proto mu jeho téměř nadlidské úsilí nepřineslo vítězství! Byl to Kristus, ‚posel smlouvy‘ (Mal 3,1).

Poraněný Jákob trpěl palčivou bolestí, přesto však nepovolil své sevření. V pokání a úzkosti se přimkl k tomuto andělovi a v pláči naléhavě prosil o požehnání. Musí mít jistotu, že mu byl jeho hřích odpuštěn. Anděl naléhal: ‚Pusť mě, vzešla jitřenka.‘ Jákob však odvětil: ‚Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.‘ (Gn 32,27) To byl projev důvěry člověka, který vyznává svou nehodnost, avšak pevně věří Bohu, který je věrný a dodržuje smlouvu.“ (PP 90, PP 128)

Jákob dostal požehnání, protože i když trpěl bolestí, pevně se držel Boha. Podobné je to i s námi. I nám možná někdy Bůh „vykloubí bederní kloub“, abychom se jej v bolesti pevně drželi. Bůh dovolil, aby to na Jákobovi zanechalo trvalé a bolestivé následky – Jákob kulhal i ve chvíli, kdy se setkává s bratrem. Navenek to byla slabost; pro Jákoba to však bylo znamením jeho síly.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Patriarchové a proroci si přečti kapitulu Noční zápas (PP 137–142; PP 195–203) a v knize Cesta k vnitřnímu pokoji kapitulu Úplné odevzdání (CVP 55–60; SC 43–48).

„Vůle, která je důležitým faktorem charakteru člověka, byla při pádu dána pod vládu satana. Od té chvíle působí v člověku, aby chtěl a konal podle svých žádostí – až dokud se člověk zcela nezničí a neocitne se na samém dně.“ (5T 515)

„Aby získal pomoc Boží, musí si člověk uvědomit svou slabost a své nedostatky, musí použít svůj vlastní rozum, aby v sobě vybojoval velkou změnu, musí vynaložit své úsilí a vzchopit se k úpěnlivé a vytrvalé modlitbě. Musí ze sebe setřást své zlozvyky a zbavit se svých nesprávných návyků, protože jen rozhodným úsilím o nápravu chyb a osvojení si správných zásad může dosáhnout vítězství. Mnozí nedosahují takového postavení, které by mohli zastávat, protože očekávají, že Bůh za ně učiní to, co by měli učinit sami a k čemu jim dal Bůh sílu. Všichni, jež Bůh vyvolil pro jejich způsobilost, musí podstoupit nejpřísnější duševní a mravní zkoušky, a Bůh jim pomůže tím, že spojí svou božskou sílu s lidským úsilím.“ (PP 180; PP 248)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Do jaké míry si uvědomujeme, že naše volba byla „při pádu dána pod vládu satana“? Když se soustředíme na Ježíše a jeho charakter, lépe si uvědomíme, jací jsme hříšníci a jak velká je Boží milost vůči nám.**
- 2. Přečti si příběh o Ježíši v Getsemane. (Mt 26,36–43) Jaké byly Ježíšovy pocity a touhy v porovnání s Boží vůlí? Co se z toho můžeme naučit?**
- 3. Víte o někom, kdo už dlouho nebyl ve sboru a jeho víra zeslábla nebo rychle slábně? Jak byste ho mohli povzbudit a přidržet jej na cestě za Pánem? Kdy se k tomu odhodláte?**

NEZNIČITELNÁ NADĚJE

Texty na tento týden: Jb 38–41; Iz 41,8–14; Jer 29,1–10; Abk 1,1–4; Žd 12,1–13

Základní verš

A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5,5)

Když jsme ve sboru obklopeni radostnými lidmi, snadno se nám zpívá a mluví o naději. Avšak ve chvílích, kdy procházíme zkouškou, je mnohdy obtížné držet se naděje. Začínáme o všem pochybovat, zvláště pak o Boží moudrosti.

V jedné své knize píše C. S. Lewis o „důvěryhodném lvovi“, na kterého se chtěli lidé podívat. Když se pak někdo zeptal, zda je ten lev skutečně bezpečný, odpověděli mu, že není bezpečný, „ale je dobrý“.

Přestože Bohu ne vždy rozumíme a nám se někdy zdá, že dělá nepředvídatelné věci, neznamená to, že je proti nám. My jen nevidíme všechny okolnosti. Zápasíme s představou, že pokud chceme prožívat pokoj, naději a důvěru, musí Bůh udělat to, co dokážeme pochopit a předvídat. Chceme, aby byl „bezpečný“. Když tomu tak není, prožíváme zklamání.

Hlavní myšlenka

Jak nám naše chápání Božího charakteru pomáhá udržet si i ve zkouškách naději?

VELKÝ OBRAZ

Když přijdou těžkosti a problémy, máme za to, že celý svět se točí jen okolo nás. Potřebujeme si však uvědomit, že na velkém obraze světa nejsem jen já sám (viz Zj 12,7; Ř 8,22).

Před jakým problémem stál Abakuk? Abk 1,1–4

Možná bychom čekali, že mu Bůh odvětf: To je opravdu strašné, Abakuku. Přijdu a ihned ti pomohu. Boží odpověď je však zcela opačná – Abakuku, bude ještě hůř. Přečti si o tom v Abk 1,5–11.

Asyřané odvedli obyvatele Izraele do zajetí. A Bůh říká, že bude ještě hůř – Babyloňané odvečou obyvatele Judska. Ve verších 12–17 Abakuk opět volá k Bohu a pak čeká, co mu Bůh odpoví.

Jakou naději přinášejí Boží slova o slíbeném zničení Babyloňanů? Abk 2,2.3

Abk 2 je příslibem o zničení Babyloňanů. List Židům 10,37 cituje Abakuka 2,3 a naznačuje mesiášské naplnění tohoto zaslíbení v budoucnosti. Stejnou jistotou, jakou bylo slíbené zničení Babyloňanů, je pro nás zničení „velikého Babyloňanu“ (Zj 18,2) .

Abakuk spatřoval všude okolo sebe zlo a Bůh mu pověděl, že situace se ještě zhorší. Ve stejné situaci se nachází svět na konci věků. Okolo nás se často dějí špatné věci, ale Bible předpovídá, že přijdou horší časy. Aby Abakuk tuto situaci zvládl a nepřišel o víru, ukázal mu Bůh celý obraz. Díky tomu se může v 3. kapitole modlit a vyslovit nádhernou chválu a vděčnost Bohu za to, co v budoucnu učiní.

Přečti si Abk 3,16–19. Jaký důvod Abakuk uvádí pro svou naději? Jakou naději má Boží lid, když očekává naplnění posledních proctví? Jak si tuto naději přivlastnit?

KDO JE NÁŠ OTEC

Oswald Chambers napsal: „Ptal ses Boha, co dělá? Nikdy ti neodpoví. Bůh ti nepoví, co činí; Bůh ti zjeví, kým je.“

Jakou myšlenku Chambers vyjadřuje těmito slovy?

Kniha Jób začíná jeho velkou životní tragédií. Jób ztrácí všechno, kromě svého života a své manželky. Jeho přátelé se pokoušejí zjistit, proč se to všechno stalo. Během celého jejich rozhovoru Bůh mlčí.

V Jb 38 se znenadání objeví Bůh a říká: „Kdo to zatemňuje úradek Boží neuváženými slovy?“ (v. 2) Aniž by čekal na odpověď, klade Jóbovi mnoho otázek. Je možné je najít v 38. a 39. kapitole.

Po poslední otázce Jób odpovídá: „Co ti odpovím, když jsem tak bezvýznamný! Kladu si na ústa ruku. Jednou jsem už promluvil a nevím co odpovědět, ba i podruhé, ale nemohu pokračovat.“ (Jb 40,4.5) Bůh však ještě neskončil. Opět promlouvá a klade další řadu otázek.

Přečti si Jóbovu poslední odpověď v Jb 42,1–6. Co se snažil Bůh Jóbovi povědět? Jak to na něj zapůsobilo?

Bůh neodpovídá na žádné z jeho „proč“. Mluví však o své jedinečné a nepřekonatelné velikosti, kterou můžeme vidět v úžasných dívech stvoření. Potom už Jób jakoby nečekal žádnou odpověď. Potřeba po vysvětlení byla potlačena přemáhajícím obrazem Boží velkoleposti.

Tento příběh odhaluje zvláštní paradox. Naděje a povzbuzení mohou pramenit z vědomí, že víme velmi málo. Jaksi mimovolně se pokoušíme utěšit tím, že víme všechno, ale pak jsme zklamaní, když se situace vyvine jinak. Někdy nás Bůh upozorní na naši nevědomost, abychom si uvědomili, že naše naděje může najít jistotu jedině v Bytosti, která nás přesahuje.

Čemu z toho, co se děje ve tvém okolí, nerozumíš? Soustřed se na Boží charakter – tak získáš potřebnou naději, abys vytrval ve víře navzdory otázkám, které tě trápí.

PŘÍTOMNOST NAŠEHO NEBESKÉHO OTCE

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „Neboj se, já jsem tvá pomoc.“ (Iz 41,13)

Jednou kdosi řekl: „Když se zdá, že Bůh je daleko, kdo vlastně odešel ze svého místa? Když přijdou problémy, myslíme si, že nás Bůh opustil. Pravda je však taková, že to není Bůh, kdo odchází.

Když byli Židé ve vyhnanství, také se domnívali, že je Bůh opustil. Prostřednictvím Izajáše je však Bůh ujišťuje o budoucím vysvobození. I když do Jeruzaléma se měli vrátit až za několik desetiletí, Bůh chtěl, aby jeho lid věděl, že od nich neodešel a že mají stále důvod k naději.

Jakou naději měli ti, kteří toužebně očekávali budoucí vysvobození? Jak toto zaslíbení pomáhá nám, kteří čekáme na ukončení našeho „vyhnanství“ na zemi? Iz 41,8–14

Jeden z nejsilnějších obrazů v tomto textu nacházíme ve verši 13. Svrchovaný Bůh vesmíru říká, že se jeho lid nemusí bát, protože je „drží za pravici“. Můžeme si představovat Boha jako toho, kdo usměrňuje události na zemi. Je dost blízko na to, aby mohl držet za ruku svůj milovaný lid.

Když jsme pohlaceni povinnostmi, často zapomínáme, že Bůh je blízko nás. Vzpomeňme, že Bůh je Imanuel – Bůh s námi! Když je Bůh při nás, plní se jeho záměry, jeho zaslíbení a působí jeho proměňující moc.

Během několika dalších dní si udělej malý pokus. Připomínej si, že Bůh celého vesmíru je dostatečně blízko, aby tě mohl držet za ruku. Osobně ti slibuje pomoc. Pak se zamysli: ovlivnila tato zkušenost tvůj život?

ÚMYSLY, KTERÉ MÁ S NÁMI NÁŠ OTEC

Každý člověk potřebuje mít naději. Kde ji však hledat? Někdo ji nachází v úsměvu přítele. Pro jiného vyplývá z finanční jistoty nebo stabilního manželství. Odkud čerpáš naději a odvahu ty?

Prorok Jeremjáš píše lidem, kteří v exilu ztratili naději. „U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón.“ (Ž 137,1) I když jsou sklíčení, Jeremjáš jim vysvětluje důvody, proč nemají ztrácet naději.

Jaké důvody pro zachování naděje nacházíme v Jr 29,1–10?

V těchto verších jsou uvedeny tři důležité důvody, proč neztrácet naději.

1. Bůh říká svému lidu, aby se nevzdával naděje, protože situace, ve které se ocitl, není důsledkem náhody ani nepředvídaného zla. Říká: „Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, všem přesídlencům, které jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylóna. . .“ (v. 4) I když všude okolo sebe viděli zlo, Judo bylo stále v Božích rukou.
2. Nemají ztrácet naději, protože On může působit i uprostřed těžkostí, které právě prožívají. „Usilujte o pokoj toho města, do něhož jsem vás přestěhoval, modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj.“ (v. 7)
3. Bůh svému lidu říká, aby neztráceli naději, protože až přijde určený čas, ukončí jejich vyhnanství. „Až se vyplní sedmdesát let Babylóna, navštívím vás a splním na vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo.“ (v. 10)

Poté, co jim vysvětlil, jak je vedl v minulosti, vede v přítomnosti a povede i v budoucnosti, nádherným způsobem popsal, jak něžně se stará o svůj lid. (v. 11–14)

Verše 11–14 si přečti tak, že každé slovo „vám“ nebo „vás“ nahraď svým jménem – jako by tato zaslíbení byla určena tobě osobně. Připomeň si je vždy, když budeš zápat s různými problémy.

OTCOVA VÝCHOVA

Přečti si Žd 12,5–13. Jak k tobě promlouvá poselství těchto veršů? Nalézáš v nich spojitost s tématem, který tento čtvrtek studujeme?

V Žd 12,5–13 je řeč o zkouškách v souvislosti s výchovou. V některých překladech se v těchto verších vyskytuje slovo „výchova“ téměř desetkrát. Slova o výchově navazují na příklady mužů a žen víry, o kterých se mluví v 11. kapitole.

Byla to víra těchto lidí, co mnohým pomáhalo jít dál, i když stáli před různými nepříjemnými situacemi. Na začátku dvanácté kapitoly pisatel promlouvá k nám, čtenářům, a říká, že když mnozí před námi navzdory neuvěřitelným okolnostem vytrvali, i my můžeme běžet a vytrvat ve víře. Základem úspěchu je mít zrak upřený na Ježíše (v. 2), který je nám vzorem, když přijdou zlé časy. Přečíst si dvanáctou kapitolu Židům znamená získat nový pohled, bez kterého by naše vidění a chápání těžkostí bylo nejasné. Když se však podíváme na tyto těžkosti pohledem této kapitoly, zjasní se nám rozmazané vysvětlení utrpení, které nám nabízí naše společnost. Potom budeme moci zkoušky jasně pochopit a správně na ně reagovat.

Přečti si Žd 12,1–13. Soustřed se na verše 5–13.

Proč nás Bůh vychovává?

Proč je někdy těžké přijmout Boží způsob výchovy?

Jaký cíl sleduje Boží výchova?

Na základě Žd 12,1–13 vyjmenuj všechny důvody pro naději, se kterou se můžeš ztotožnit.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize *Výchova* si přečti poslední kapitolu s názvem *Škola budoucnosti* (VÝCH 301–199; Ed 301–309) a v knize *Život naplněný pokojem* text na stranách 253 a 254 (MH 470.471).

„V životě každého přichází období těžkých zklamání a trdomyslnosti, kdy nás zaplavy jen smutek a žal, a kdy je nám těžko uvěřit, že Bůh je stále laskavým dobrodincem svých pozemských dětí, dny, kdy nesnáze sužují duši tak, že smrt se nám zdá lepší než život. Tehdy mnozí ztrácejí víru v Boha, podléhají pochybnostem, upadají v nevěru. Kdybychom v takových obdobích mohli duchovním zřením pochopit smysl Božho opatření, viděli bychom anděly, kteří se snaží zachránit nás před sebou samými, postavit nás na základ pevnější než věčné hory, aby v nás vyvstala nová víra, nový život.“ (PK 106; PK 162)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Ellen Whiteová říká, že „v životě každého přicházejí období těžkých zklamání a trdomyslnosti“. Všimáte si jeden druhého natolik, abyste poznali, kdo takové období právě prožívá? Jak se stát v takové chvíli pro druhého poslem naděje?**
- 2. Přemýšlejte ve skupince o posledním odstavci v části na úterý. Jaká změna nastala ve vašem životě, když jste si uvědomovali Boží blízkost?**
- 3. Přečtěte si Jb 38–41. Jaký obraz nám tu Bůh vykresluje? Co nám dává naději a povzbuzení? Poznali jste z těchto veršů něco nového o Bohu a jeho charakteru?**
- 4. Naděje, která vede ke změnám, pochází z nebe. To znamená, že se můžeme modlit za to, aby tato naděje naplnila náš život. Modleme se za ty, kteří naději ztrácejí, aby jim ji Bůh obnovil. Co pro ně můžeme udělat?**
- 5. Popros někoho, aby se podělil o svoji zkušenost, kdy kvůli zoufalství a zkouškám ztrácel víru a naději. Co způsobilo obrát? Co může pomoci nám, ale i jiným, když přijdou pochybnosti a zoufalství?**

VIDĚT NEVIDITELNÉHO

Texty na tento týden: Iz 40,27–31; J 14,1–14; Ř 8,28–39; Ef 1,18–23

Základní verš

Věřil, a proto vyšel z Egypta a nedal se zastrašit královým hněvem; zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl. (Žd 11,27)

Definice víry v knize Židům je vždy určitou výzvou: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (Žd 11,1) Jak si můžeme být jisti tím, co nevidíme? A přesto se právě o tom zmiňuje základní verš: Mojžíš „zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl“.

Podle tohoto textu jsme vybízeni k tomu, abychom viděli „Neviditelného“, a to nejen v dobách, kdy se máme dobře, ale zvláště ve chvílích, kdy se nám nedaří. Právě tehdy potřebujeme víru, která stojí na pravdě o Bohu a jeho království. Poznání o dobrotě našeho nebeského Otce, o moci Ježíšova jména, o vzkříšení a Božím milosrdenství – to všechno jsou základní pravdy, díky kterým můžeme zůstat silní, i když přijdou zkoušky a pochybnosti.

Hlavní myšlenka

Které pravdy o Bohu nám mohou být oporou i v těch nejtěžších situacích?

ŠTĚDROST NAŠEHO NEBESKÉHO OTCE

Možná jste už někdy pocítili výčitku: Kdyby byl Bůh dobrý, určitě by to pro mě udělal! Kdyby mě měl skutečně rád, můj život nebo určitá situace by se určitě vyvíjely jinak!

V podstatě jsou dva důvody, proč někdy pochybujeme o Boží dobrotě: 1) V srdci toužíme po něčem, o čem jsme přesvědčeni, že je to dobré. Představa, že by Bůh chtěl pro nás něco zcela jiného, nám připadá absurdní. 2) O Boží dobrotě možná pochybujeme z toho důvodu, že je naše zkušenost v rozporu s tím, čemu věříme. Pokud něco dobře vypadá, když se přitom dobře cítíme, pokud to dobře chutná nebo působí dobrým dojmem, pak to podle nás musí být dobré. Když se nám těchto věcí nedostává, máme to Bohu za zlé.

Víra vstupuje do děje právě tehdy, když jsme v pokušení pochybovat o Bohu a jeho lásce.

Ř 8,28–39 je nádherná část, která hovoří o Boží dobrotě k nám. Jaké důvody uvedené v těchto verších mohou uchránit naši mysl před pochybnostmi o Boží lásce?

Ve verši 32 je obsažena důležitá pravda, jejíž přijetí nás může uchránit před pochybnostmi. „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ Jak je vůbec možné se domnívat, že Bůh, který poslal Ježíše, aby za nás zemřel, se poté stal sobecký a lakomý?

Pravda o Boží štědrosti vůči nám dokázaná smrtí Ježíše Krista musí mít silnější vliv na naši mysl než pochybnosti, které se v nás rodí v době zkoušek.

Najdi si čas a rozjíměj o tom, že Bůh dovolil, aby Ježíš zemřel místo tebe. Tato neuvěřitelná štědrost se tisíci různými způsoby projevuje i dnes vůči nám. Jaký význam to má pro tvoji víru?

V JEŽÍŠOVĚ JMÉNU

Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním. (J 14,14)

Ježíšův čas na zemi byl vymezen jeho smrtí. Ten, který byl pro učedníky oporou a který je povzbuzoval, odešel do nebe. Učedníci se cítili bezmocní a zmatení. Ježíš jim však dal zaslíbení.

Přečti si J 14,1–14. Podle veršů 13 a 14 Ježíš slíbil, že pro nás udělá „všechno“, oč budeme prosit v jeho jménu. Právě proto téměř vždy na konci našich modliteb dodáváme: „Ve jménu Ježíše Krista...“

Na co obvykle myslíme, když vyslovujeme tato slova? Co měl Ježíš na mysli, když nás vyzval takto se modlit? Co nám vlastně Ježíš chtěl svými slovy povědět?

Pokud se modlíme „ve jménu Ježíše Krista“, můžeme si být jisti, že celé nebe pracuje v náš prospěch. Možná nevidíme anděly, kteří jsou všude okolo nás. Jsou však posláni z nebeského trůnu v Ježíšově jménu, aby splnili naše prosby.

Možná někdy po modlitbě „v Ježíšově jménu“ otevřeme oči a čekáme, že se všechno okolo nás změní. Zdánlivě se však většinou nic neděje. Boží moc se sice může projevit dramatickým způsobem, například když Ježíš utišil bouři. Avšak mnohdy přichází v tichosti, nepozorovaně, jako když Bůh pomáhal Ježíši v Getsemane. To, že se hned nestane nic dramatického, neznamená, že Bůh nic nedělá.

Ještě jednou si přečti J 14,1–14. Představ si, že tuto větu Ježíš říká přímo tobě – tváří v tvář. V čem jsou pro tebe tato zaslíbení zdrojem naděje a povzbuzení? Polož si otázku: Co je v mém životě překážkou, aby se na mně naplnila tato zaslíbení? Co potřebuji na sobě změnit?

MOC VZKŘÍŠENÍ

Vzkříšení řeší problém lidské bezmoci. Když přemýšlíme o Ježíšově životě, smrti a vzkříšení, často myslíme na to, že díky jeho smrti jsme se stali před Bohem spravedlivými. A je to skutečně tak.

V Ef 1,18–23 Pavel mluví o Boží moci. Co se v tomto textu dočítáme o moci vzkříšení? Jakou naději a zaslíbení nacházíš v těchto verších pro sebe?

Pavel se modlí, aby Efezané pochopili věci, které mohou být správně pochopeny jen s Boží pomocí: 1) existuje naděje, že se člověk může změnit a žít věčně, k čemuž nás Bůh povolal; 2) byla nám ukázána Boží moc, kterou chce Bůh použít v náš prospěch.

Napiš, v kterých oblastech svého života potřebuješ moc vzkříšeného Krista. Potom se modli za to, aby v nich tato moc působila. Jak můžeš být nápomocen tomu, aby tato moc mohla ve tvém životě více působit?

PŘINĚST VŠECHNY STAROSTI

Jednou jsem někde četl nápis: **Proč se modlit, když se můžeš trápit?** Tato vtipná myšlenka nás usvědčuje z toho, že si často děláme starosti, místo abychom přišli k Bohu a pověděli mu všechno, co nás trápí.

Někdo jednou řekl, že když se nám život stále víc zamotává, máme jít k Bohu a dovolit mu, aby všechny uzly rozvázal. Jak velmi to Bůh pro nás touží učinit! My se však snažíme zvládnout a vyřešit své problémy sami, až dokud se nám všechno nepotrhá. Proč čekáme, až se nás zmocní zoufalství? Proč nejdeme k Bohu dříve?

V 1 Pt 5,7 Petr cituje Ž 55,23. Jaké je základní poselství tohoto verše? Viz také Mt 6,25–33.

Je to velmi jednoduchý verš. Neukrývá v sobě žádné tajemství. Svá břemena nemáme odhodit jen tak ledaskde, starosti se neztratí někde v prázdnosti. Odevzdáváme je našemu nebeskému Otci, který slibuje, že je vyřeší. Přesně o tom Ježíš hovoří v Mt 6,25–33.

Úzkost prožíváme z různých důvodů. Může ji způsobovat nátlak v práci, nečekaná kritika, zdravotní nebo finanční problémy, pocit, že jsme nechtění, nemilovaní, že v Božích očích nejsme dostatečně dobří nebo máme dojem, že nám Bůh nemůže odpustit.

Ať už jsou příčiny jakékoliv, své problémy si často necháváme pro sebe. Máme totiž pocit, že sami si je dokážeme vyřešit nejlépe. Petr na nás však naléhá, abychom to znovu promysleli. Nemusíme se trápit, protože Bůh se o nás stará. Stará se však i tehdy, když nám hrozí rozvod nebo se cítíme naprosto zbyteční? Bible říká, že se stará dostatečně dobře na to, aby změnil jakoukoli situaci.

Co způsobuje starosti, které tě právě trápí? Které důvody tě vedou k závěru, že tvé problémy jsou pro Boha neřešitelné? Náš největší problém je asi ten, že přestože věříme v Boží moc měnit okolnosti, které nám přinášejí bolest a starosti, nevěříme, že je vyřeší podle našich představ. Platí to i ve tvém případě?

ZŮSTAT VĚRNÝ, I KDYŽ BOHA NEVIDÍM

Je velmi bolestné žít s vědomím, že se nikdo nezajímá o to, co nás v životě potkává. Ale myslet si, že to neví ani Bůh, a pokud to ví, že se o nás nestará, bolí ještě víc.

Když byli Judejci ve vyhnanství v Babylonu, zdálo se jim, že se Bůh o jejich utrpení nezajímá. Byli ve vyhnanství a kvůli hříchu se cítili Bohem opuštěni. Izajáš jim však přináší slova útěchy. Iz 40 je nádherná pasáž, v které prorok mluví o Bohu velmi něžným způsobem: „Jako pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náručí je nosí, březí ovečky šetrně vede.“ (v. 11) Když však jejich utrpení trvalo příliš dlouho, mysleli si: Kde jsi, Pane? Nemáme žádný důkaz, že ještě jsi, ani že se o nás staráš!

Přečti si Iz 40,27–31. Jakým způsobem Izajáš popisuje Boha? Jsou jeho slova odpovědí na obavy vyjádřené ve verši 27: „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo“?

S další skupinou lidí, kteří si možná mysleli, že jejich cesta je před Bohem skrytá, se setkáváme v knize Ester. V této knize není ani jedna zmínka o Bohu. Přesto je celý příběh dramatem o tom, jak Bůh zasáhl, aby svůj lid zachránil od nezměnitelného a zničujícího králova zákona. Tento příběh není jen popisem událostí, které se staly v minulosti, ale je také symbolem budoucích dob, kdy bude Boží lid opět pronásledovaný. (Zj 13,15) Jak snadno můžeme nabyt přesvědčení, že pokud se dějí tak špatné věci, Bůh určitě svůj lid opustil. Nemusíme se však bát. Tentyž Bůh, který zachránil své vyvolené v příběhu o Ester, zachrání svůj lid i v době poslední krize.

Četli jsme, jak Izajáš představil Hospodina vyhnancům. Jak bys ty představil Nejvyššího lidem, kterým se zdá, že se jim Bůh ztratil a opustil je? Jak bys je učil hledět očima víry, aby nebyli závislí na tom, co vidí okolo sebe svým lidským pohledem?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Proroci a králové si přečti kapitolu Za dnů královny Ester (PK 394–398; PK 598–606).

„Neřekl snad Bůh, že dá svatého Ducha těm, kdo o něj budou prosit? A není tento Duch skutečným vůdcem? Zdá se, že někteří lidé mají strach vzít Boha za slovo, jako by šlo jen o jejich vlastní výmysl. Prosí Pána, aby nás učil, ale bojí se věřit tomu, co slíbil a co nám o sobě ukázal. Když přijdeme k našemu nebeskému Otci v pokoře a s upřímnou touhou, aby nás učil, proč máme pochybovat o tom, že svá zaslíbení splní? Ani na chvíli nesmíte pochybovat a tím jej zneuctít! Pokud toužíme poznat jeho vůli, naším úkolem je věřit, že nás povede a požehná v konání jeho vůle. Možná nedůvěřujeme sobě a máme strach, abychom si špatně vyložili jeho učení. Pokud se tato obava stane předmětem našich modliteb, pokud mu budeme bezmezně důvěřovat, Duch svatý nás povede, abychom si jeho plány a působení jeho prozřetelnosti vysvětlili správně.“ (6MR 225)

„Víra sílí v kontaktu s pochybnostmi a nepřátelskými vlivy. Zkušenost získaná v takových zkouškách má větší hodnotu než nejdražší šperky.“ (3T 555)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Přemýšlejte o věcech, které jsou skutečné, i když je nevidíme. Jak z toho můžeme pochopit, co znamená „vidět Neviditelného“?**
- 2. Přemýšlejte o posledním odstavci v části na středu. Jak často se ocitáte v takové situaci? Co můžeme udělat pro to, abychom více důvěřovali Bohu, že jeho způsob řešení je nejlepší – a to i tehdy, kdy se věci nedějí tak, jak bychom si to představovali?**
- 3. Většina z nás se setkala s lidmi, a třeba to byli i křesťané, v situacích, které – alespoň z našeho pohledu – skončily špatně. Stalo se to, co jsme považovali za nejhorší – a to i přes modlitby a naše nejlepší snahy. Jak tomu máme rozumět v souvislosti s tím, co nyní studujeme?**

ŽIVOT NAPLNĚNÝ CHVÁLOU

**Texty na tento týden: Joz 5,13–6,20; 2 Pa 20,1–30;
Ž 145; Sk 16,16–34; Fp 4,4–7**

Základní verš

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Fp 4,4)

Je snadné se radovat a zpívat, když jsme šťastní. Když se nám však nedaří, když se třeba ocitneme v té nejhorší situaci, jakou si jen dovedeme představit, když na nás zkoušky doléhají čím dál víc – jak se můžeme radovat? Vždyť se nám to zdá nemožné! A přece právě tehdy potřebujeme víc než kdykoli jindy chválit Boha; protože chvála nám pomáhá udržet si víru.

Chvála může ovlivnit i ty nejtemnější okolnosti. Nezmění sice to, co se děje okolo nás, ale může změnit nás a lidi okolo nás, a to nám pomůže čelit těžkým situacím.

Chvála je víra v akci. Ne vždy je to pro nás přirozené. Ale když se chválení Boha stane součástí našeho života, má moc nadchnout nás a ovládnout celou naši bytost.

Hlavní myšlenka

Co je chvála? Čím to je, že v těžkých okolnostech je tak mocnou duchovní zbraní? Jak může chvála změnit nás i to, co se děje okolo nás?

ZÁKLAD CHVÁLY

Velkého ruského spisovatele Fiodora Michajloviče Dostojevského odsoudili na smrt. V poslední chvíli však byl rozsudek změněn. Celé roky strávil ve vězení. Ve vzpomínkách na své vězení napsal: „Věřte až do konce. Věřte, i kdyby už všichni ostatní věřit přestali a byli byste už jen sami jediní, kdo věří. I tehdy přineste svůj obětní dar a chvalte Boha.“

Víme, že Pavel snášel velká protivenství a pronásledování. Nakonec se dostal do římského vězení. Nebyl sklíčený. Naopak, horlivě psal, aby povzbudil věřící ve Filipech!

Přečti si Fp 4,4–7. Jak mohl Pavel napsat něco takového, když sám seděl ve vězení? Jak můžeme získat „pokoj Boží“?

Umíme se radovat, když se nám všechno daří. Pavel nás však vyzývá, abychom se radovali vždy. Možná se nám to zdá zvláštní. Kdybychom tuto Pavlovu radu brali doslovně, vyplývaly by nám z toho dvě důležité věci.

- 1) Pokud se máme vždycky radovat, pak bychom se měli radovat i tehdy, když nám k tomu okolnosti nedávají žádný důvod.
- 2) Pokud se máme pořád radovat, znamená to, že se potřebujeme naučit radovat i tehdy, když nás pocity radosti nenaplňují.

Pavel nás vybízí chválit Boha i tehdy, kdy se nám to zdá zcela nepřírozené. Může nám to dokonce připadat nerozumné. Chvála je čin víry. Víra není založená na okolnostech, které prožíváme, ale spíše na pravdě o Bohu. S chválou je to podobné jako s vírou. Nechválíme pro příjemný pocit, ale proto, že Bůh je dobrý a známe jeho zaslíbení. Zvláštní je, že taková víra formuje naše myšlenky, pocity a okolnosti.

Kterou pravdu o Bohu Pavel odhaluje v uvedených verších? Jak mu toto vědomí dávalo sílu radovat se i ve vězení? Jak mění chválení Boha tvůj pohled na životní okolnosti, kterými procházíš?

CHVÁLA BOŘÍ HRADBY

Představte si, že natíráte parkety na podlaze nějakého pokoje. Najednou si uvědomíte, že jste v koutě, ze kterého se nemůžete dostat – leda že byste prošli přes čerstvý nátěr. Musíte zkrátka počkat, dokud podlaha nevyschne!

Někdy se zdá, jako by se naše víra dostala do podobného kouta. Ocitneme se v situaci, kdy nevíme, jak dál. V té chvíli buď odmítneme Boha, víru a vše, co souvisí s náboženstvím, nebo náš vztah ke Kristu přivede k víře v to, co se zdá nemožné.

Bůh přivedl izraelský národ do podobné slepé uličky. Po 40letém putování pouští je nedovedl do neobsazené, mírumilovné země, jak si asi představovali. Izraelité stáli před jedním z nejsilněji opevněných měst v celé oblasti. Potom museli mlčky obcházet Jericho šest dní. Sedmý den jim Bůh přikázal, aby křičeli – a tento křik, spolu s troubením, jim přinesl vítězství.

Přečti si Joz 5,13–6,20. Co se Bůh snažil Izraelce naučit?

Nebylo to tak, že by hlasitý křik způsobil vibrace, kterými by se hradby zřítily. Když Bůh přikázal Izraelcům „křičet“, byl to křik, o kterém píše David v Ž 66: „Hlahol Bohu, celá země! Pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šiřte chvalozpěvem.“ (v. 1.2) Tento křik byl oslavou Hospodina. Po šesti dnech sledování obrovských zdí museli dospět k závěru, že sami nemají šanci je zbořit.

Jak nám tato myšlenka pomáhá pochopit význam verše Žd 11,30?

Když chce Bůh učinit v našem životě něco nového, může nás přivést k Jerichu. Možná nás potřebuje naučit, že vítězství nedosáhneme ve své síle nebo pomocí vlastních plánů a strategie. Všechno, co potřebujeme, přichází z venku. A tak bez ohledu na to, co máme před sebou, bez ohledu na to, jak nepřekonatelné se to může zdát, chvalme Boha – zdroj všeho, co potřebujeme. To je živá víra.

ŽIVOT NAPLNĚNÝ CHVÁLOU

Možná pro nás není přirozené chválit Boha ani tehdy, když se máme dobře. Oč těžší je to v době, kdy přijdou těžkosti! A přece jsme vyzýváni k tomu, abychom tak činili. Když se Boha naučíme chválit, nebude to už časově omezená aktivita, ale celkový způsob života. Chválení není konkrétní čin, ale především životní styl.

Přečti si Žalm 145. Jaké důvody pro oslavu Pána Boha v něm David uvádí? Mohou se jeho slova stát i naším vyznáním?

Významný anglický kazatel Charles Haddon Spurgeon napsal knihu s názvem *The Practice of Praise* (Jak chválit). Je založena na sedmém verši Žalmu 145. Na základě tohoto krátkého verše Spurgeon směřuje naši pozornost na tři důležité věci, které nám mohou pomoci naučit se chválit Pána Boha.

1. **Boha chválíme, když se díváme okolo sebe.** Když se nepodíváme okolo sebe, abychom viděli Boží velikost, nebudeme mít důvod jej chválit. Co hodného chvály vidíš ve stvořeném nebo duchovním světě? Například nádheru Božského stvoření nebo růst víry u mladého křesťana?
2. **Boha chválíme, když pamatujeme na to, co jsme viděli.** Pokud chceme žít v ovzduší chvály, musíme si připomínat důvody, proč jej máme chválit. Jakými způsoby si můžeme připomínat velké věci o Bohu, abychom nezapomněli na jeho dobrotu a pravdu o něm? (Můžeme si např. vytvořit nové obřady nebo symboly, které nám budou připomínat jeho dobrotu...)
3. **Boha chválíme, když o něm vyprávíme.** Chvála není něco, co vytváříme ve své hlavě. Má vycházet z našich úst, aby ji slyšeli ti, kteří jsou okolo nás. Umíš uvést důvody, proč máme chválit Boha svými ústy? Jaký bude účinek takové chvály?

Zamysli se nad tím, jak bys mohl uvedené rady přenést do svého života. Co můžeš udělat, aby sis vybudoval zvyk chválit Boha?

SVĚDECTVÍ, KTERÉ USVĚDČUJE

V Sk 16,16–34 čteme, jak úžasný vliv zanechala chvála na těch, kteří ji poslouchali. Předtím, než se Pavel a Silas ocitli ve vězení, byly z nich strhány šaty a byli zbičováni. Pak je zavřeli do tmavého vězení, do té nejbezpečnější cely, a nohy jim dali do klády. Ve velkých bolestech se začali modlit a zpívali k oslavě Boha. Ostatní vězni je poslouchali.

Když po zeměřesení žalárník zjistil, že Pavel ani Silas, ba ani žádný jiný vězeň neutekl, „pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena. Pak je vyvedl ven a řekl: „Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?““ (v. 29.30)

Proč si žalárník právě po této události uvědomil potřebu spasení? Jakou úlohu v tom sehrály Pavlovy a Silasovy modlitby? Proč vězni neutekli a žalárník i celá jeho rodina prožili obrácení?

Je úžasné vědět, že naše chvály mohou změnit věčný úděl lidí okolo nás. Kdyby Pavel a Silas, sedíce ve tmě, naříkali a stěžovali si, myslíte, že by v tu noc byl někdo zachráněn?

Nevíme, co se později stalo s žalárníkem a jeho rodinou. Zkusme si je však představit při čtení slov, která Pavel napsal do Filip z římského vězení: „Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět; vedete týž zápas, jaký jste u mne viděli a o jakém nyní slyšíte.“ (Fp 1,29.30) Pokud si Pavlova slova přečetli a vzpomněli na to, jak jim jeho utrpení přineslo radost, v jejich srdci určitě musel zaznít chvalo zpěv a nová výzva zůstat Bohu v každé chvíli věrní.

Koho bys mohl ovlivnit písní chvály, která zazní z tvého srdce? Rozhodni se víc chválit Pána Boha. Bude to mít pozitivní vliv nejen na tebe, ale i na lidi ve tvém okolí.

ZBRAŇ, KTERÁ VÍTĚZÍ

Přečti si 2 Pa 20,1–30. Jóšafat zjistil, že chvála je mocná zbraň. Když dostal zprávu, že se blíží veliké vojsko, nevydal rozkaz shromáždit muže do boje, ale začal se dotazovat „s bázní Hospodina“ (v. 3). Obyvatelé Judeje se shromáždili, aby hledali pomoc od Hospodina. Postili se, a Jóšafat ve veřejné modlitbě otevřeně přiznává: „Nemáme sílu proti tomuto velikému množství, které táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, proto vzhlížíme k tobě.“ (v. 12)

Jaká je tvá bezprostřední reakce, když vidíš, že se blíží „veliké množství“ vojska? V čem můžeme následovat Jóšafata a zachovat se v podobné situaci jako on? (v. 3–12)

Když Duch Boží sestoupil na Jachzíela, směle vyhlásil: „Vy přitom bojovat nemusíte. Postavte se, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, stůjte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání! Hospodin bude s vámi.“ (v. 17) Potom se poklonili před Hospodinem a „hlasem velice mocným“ mu zpívali písně chval (v. 19). I když Bůh bojoval za ně, museli jít a postavit se proti nepříteli.

Nebyl to však obyčejný boj. Jóšafat ustanovil zpěváky, kteří zpívali Hospodinu písně chval a kteří doprovázeli vojáky do boje. „V ten čas, kdy se dali do jásotu a chval, vyslal Hospodin zálohy proti Ámonovcům a Moábcům i proti hoře Seíru, proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a byli poraženi.“ (v. 22) Podle pisatele Bůh zasáhl právě ve chvíli, kdy „použili“ svoji víru v jeho zaslíbení – kdy začali zpívat a chválit „jeho velebnou svatost“ (v. 21).

Jaké duchovní ponaučení můžeme z této události získat – a to zvláště v době zkoušek a těžkostí – pro náš život s Bohem?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Proroci a králové si přečti kapitolu Jozafat (PK 124–132; PK 190–203) a v knize Patriarchové a proroci kapitolu Pád Jericha (PP 363–370; PK 487–498).

„Učme proto svá srdce i ústa velebit Boha za jeho nekonečnou lásku. Učme se důvěřovat a mít naději a těšme se ve světle, které září z golgotského kříže. Nikdy bychom neměli zapomínat, že jsme dětmi nebeského Krále, syny a dcerami Pána zástupů. Naší předností je, že můžeme klidně spočinout v Bohu.“ (ŽNP 131; MH 253)

„Chválím a vyvyšuji Pána a chci, abyste to činili spolu se mnou. Chvalte Pána, i když upadáte do temnoty. Chvalte ho dokonce i v pokušení. **Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!** říká apoštol. Vnese to snad do vašich rodin smutek a temnotu? Ne, právě naopak – sluneční světlo. Načerpáte z trůnu slávy svítilny věčného světla a budete jimi svítit okolo sebe. Zapojte se do tohoto díla a šiřte toto světlo a život okolo sebe – nejen na své cestě životem, ale i na životní cestě těch, s kterými se setkáváte. Vaším cílem ať je učinit je lepší, pozdvihnout je, poukázat jim na nebe a slávu a vést je k tomu, aby usilovali – víc než o cokoliv pozemské – o věčné hodnoty, nesmrtelné dědictví a nepomíjitelné bohatství.“ (2T 593)

Otázky a náměty k přemýšlení

1. Jakou úlohu mají společné chvály v životě křesťana? Co bys pověděl o chválech při vaší sobotní bohoslužbě? Jsou povzbuzením? Pomáhají členům zůstat věrní i ve zkouškách a těžkostech? Pokud tomu tak není, co můžete udělat pro to, aby se to změnilo?
2. Co znamená „chválit Pána i v temnotě“ nebo „dokonce i v pokušení“? Jak nám mohou chvály pomoci zvládnout takové situace?
3. Jak chvály ovlivnily náš život? Co se můžete naučit z vašich zkušeností?
4. Vyberte si jako skupina jeden oslavný žalm a přečtete jej. Co vás naučil o chvále? Jaký vliv mají chvály na vaši víru?

BÝT VE ZKOUŠCE TICHÝ

Texty na tento týden: Ex 32,1-14; Ž 62,1-8; Ez 24,15-27; Mt 5,43-48; 1 P 2,18-25

Základní verš

Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. (Mt 5,5)

Se slovem tichý, mírný se v Bibli setkáváme málo. Být mírný, tichý znamená snášet potupu trpělivě a bez nenávisti. Není se co divit, že se o něčem takovém dnes příliš nemluví. Naše společnost totiž takovouto vlastnost v podstatě neuznává. Někdy se toto slovo v Bibli překládá jako „pokorný“. Ale ani pokora není charakterovou vlastností, která by dnes byla nějak ceněna.

Mírnost – schopnost snášet potupu trpělivě a bez nenávisti – je jednou z nejpůsobivějších vlastností Ježíše a jeho následovníků. Mírný a tichý duch může být silnou zbraní v rukách těch, kteří prožívají bolest a utrpení. Zkoušky jsou vlastně velkou příležitostí, kdy se můžeme učit pokoře srdce, protože jen když jsme tichého a pokorného ducha, můžeme být dobrými Božími svědky.

Hlavní myšlenka

Jaká je souvislost mezi utrpením a mírností? Když budeme tiší a mírní, můžeme být Božími svědky. Proč? Jak se může stát mírnost pro křesťana silou, a ne slabostí?

ROZLÁMANÝ CHLĚB A ROZLITÉ VÍNO

Oswald Chambers napsal, že se máme pro druhé stát „rozlámaným chlebem a rozlitym vínem“. Co tím chtěl říct?

V Bibli nacházíme mnoho příkladů lidí, kteří byli „zlomení“, aby mohli sloužit jiným. Mojžíš, když vedl lid do zaslíbené země, musel snášet nekonečné reptání a kritiku. Josef se stal v Egyptě sluhou a musel okusit zradu a vězení. Proč Bůh dovolil, aby se to stalo? Životy těchto lidí se staly svědectvím o Boží milosti a péči. Stejným způsobem může Bůh použít i nás. Možná to bude těžké. Možná se budeme cítit nepříjemně. Mírnost je však Bohem daná schopnost snášet podobné zkoušky „trpělivě a bez nenávisti“.

Přečti si Ez 24,15–27. Co se tam událo? Proč byl Ezechiel podroben této zkoušce?

Ve verši 24 Hospodin říká: „Ezechiel je vám předzvěstí. Zachováte se ve všem jako on. Až k tomu dojde, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin.“ Tím, co se stalo Ezechielovi, měl být lid Izraele usvědčen o pravdě, že Bůh je svrchovaný Pán. Když lidé uvidí, že se naplnilo proroctví symbolizované Ezechielovým životem, obrátí se nazpět k Bohu. To všechno se mohlo odehrát jen díky tomu, že se Ezechiel nechal Bohem „zlomit“. Kdo ví, kolik lidí spatří v Bohu svrchovaného Pána prostřednictvím situací, v kterých dovolíme, aby nás Bůh „zlomil“?

Dříve či později nás život pokoří, „zlomí“. Jakou s tím máš zkušenost? Jak může Bůh použít tvé „zlomené srdce“, aby pomohl dalším lidem?

PROSIT O MILOST

Jakou úlohu měl Mojžíš v události zaznamenané v Ex 32,1–14?

Když Izraelci začali uctívat zlaté tele, Bůh vyhlásil, že tento lid zničí a Mojžíše učiní velkým národem. Mojžíš tuto nabídku nepřijímá. Prosí Boha, aby prokázal svému lidu milost. A Bůh se smiloval.

Boží návrh zničit vzpurný lid a požehnat Mojžíše byl pro Mojžíše zkouškou. Podobně jako Ježíš, i Mojžíš prosil o milost pro hříšníky. Ve zkoušce obstál. To nám ukazuje něco velmi zajímavého: Někdy na nás Bůh může dopustit zkoušku, abychom my, on i celý vesmír viděli, kolik soucitu máme s těmi, kteří jsou vzdorovití a svévolní.

Z jakých důvodů prosí Mojžíš Boha, aby nezničil Izrael?

Tyto verše svědčí o tom, že odpor a neposlušnost jsou výzvou k prokázání milosti. Milost lidé nejvíce potřebují tehdy, kdy si ji nejméně zaslouží. A právě tehdy, kdy si ji nejméně zaslouží, je pro nás těžké jim ji nabídnout. Když Mirjam, Mojžíšova sestra, kritizovala svého bratra, Mojžíš volal k Bohu, aby ji uzdravil z malomocenství (Nu 12). Když se Bůh rozhněval na Kórácha a jeho stoupence a hrozil jim, že je zničí, Mojžíš padl na tvář a prosil o jejich život. Na druhý den, když Izraelci reptali proti Mojžíšovi kvůli smrti vzbouřenců a Bůh jim znovu hrozil, že propadnou Božímu trestu, Mojžíš opět padl na zem a naléhal na Árona, aby za ně rychle vykonal obřad smíření (Nu 13). Mojžíš ve své mírnosti a nesobeckosti prosil o milost pro ty, kteří si to určitě nezasloužili.

Kdo z tvého okolí potřebuje právě teď nejvíce milosti? Jak mu můžeš – v mírnosti a nesobecké pokoře – projevít Boží milost?

MILOVAT TY, KTEŘÍ JSOU K NÁM NEPŘÁTELŠTÍ

Kdosi řekl: „Milovat své nepřátele neznamená, že budeme milovat špínu, ve které je zahrabaná perla. Spíše to znamená, že milujeme perlu, která leží v prachu... Bůh nás nemiluje proto, že jsme milí a sympatičtí. Takovými se stáváme proto, že nás miluje.“

Když se podíváš na své „nepřátele“, co obvykle vidíš – perlu, nebo špínu okolo ní? Proč?

Přečti si Mt 5,43–48. Ježíš nás vybízí milovat a modlit se za naše nepřátele. Jaký příklad z přírody Ježíš uvádí jako vysvětlení, proč máme milovat i své nepřátele? Co nás tím chce naučit?

Ve verši 45 Ježíš mluví o svém nebeském Otci. Chce nám dát příklad, jak se máme chovat k těm, kteří nám ubližují anebo způsobují různé těžkosti. Ježíš říká, že jeho Otec posílá požehnání deště na spravedlivé i nespravedlivé. Pokud Bůh dává déšť spravedlivým i nespravedlivým, jak bychom se potom měli zachovat my?

Ježíš nám neříká, že ke každému, kdo nám způsobuje bolest či nepříjemnosti, máme mít srdečný vztah. Milovat své nepřátele neznamená, že budeme vůči nim pocíťovat sympatie, ale že jim konkrétními činy projevíme zájem a ohleduplnost.

Tuto pasáž končí Ježíš slovy, které nejednou vyvolávají mnohé diskuze: „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (v. 48) Z pohledu celého kontextu je význam verše zcela jasný: Ti, kteří chtějí být dokonalí, jako je dokonalý Bůh, mají prokazovat svým nepřítelům takovou lásku, jakou prokazuje svým nepřítelům Bůh. Být dokonalý v očích Božích znamená milovat hříšníka – a to si vyžaduje pokorné a tiché srdce, které může dát jediné Bůh.

Zopakuj si definici mírnosti – „snášet potupu trpělivě a bez nenávisti“. Co v sobě potřebuješ změnit, aby tě Bůh mohl obdarovat tichostí a pokorou i vůči tvým „nepřítelům“?

ZAVŘENÁ ÚSTA

Nejlepší vzor mírnosti a tichosti ve zkouškách máme v Ježíši. Asi nikdo z nás si úplně do důsledků neumí představit význam Ježíšových slov: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším.“ (Mt 11,29)

V 1 Pt 2,18–25 dává Petr otrokům zajímavé rady. Mluví o tom, jak Ježíš reagoval na zlé a nespravedlivé zacházení. Radí jim, aby následovali jeho příklad a „šli v jeho šlépějích“ (v. 21). Kterým zásadám tichosti a pokory ve zkouškách se můžeme naučit z Ježíšova příkladu, jak jej popisuje Petr?

Je bolestné pozorovat, jak někdo nespravedlivě jedná s jiným člověkem. A jak velmi bolí, když se něco takového děje nám! Za normálních okolností máme velmi silný cit pro spravedlnost. Když se děje nějaká křivda nebo nespravedlnost, jaksí podvědomě chceme dát věci na pravou míru a prosadit to, co považujeme za spravedlivé.

Není to ale vždycky tak jednoduché. Dokonce se to může zdát přímo nemožné, pokud si neosvojíme jednu velmi důležitou pravdu – v každé nespravedlivé situaci potřebujeme věřit, že náš nebeský Otec má všechno pod kontrolou a zastane se nás, bude-li to podle jeho vůle. To ovšem také znamená, že máme být ochotní přijmout i možnost, že podobně jako Ježíš ani my nebudeme vždy uchráněni před nespravedlností. Pamatujme však, že náš nebeský Otec je stále s námi a vede nás.

Petrova rada vyslovená na základě Ježíšova vzoru nás překvapuje. Zdá se totiž, že zůstat tiše tvář v tvář nespravedlivému utrpení je větším svěděctvím o Boží slávě, než když se chceme zastat spravedlnosti. Když Kaifáš a Pilát kladli Ježíši otázky, Ježíš jim mohl povědět mnoho věcí, kterými by se situaci pokusil objasnit a sebe ospravedlnit. Věděl však, že by to nemělo význam. Mlčení bylo svěděctvím o jeho tichosti a pokoře.

Jak se vyrovnáváš se situacemi, ve kterých se s tebou zachází nečestně? Jak se v životě řídit podle principů, o kterých jsme dnes mluvili?

NAŠE SKÁLA A ÚTOČIŠTĚ

Často je to tak, že nejvíc pyšní, arogantní a ctižádostiví jsou ti, kteří trpí pocitem méněcennosti. Jejich arogance a pýcha – a naprostý nedostatek tichosti a pokory – je plášť, kterým zakrývají svoji vnitřní prázdnotu. Možná si to ani neuvědomují, ale i oni potřebují prožívat pocit jistoty, přijetí, vlastní hodnoty – a to zvláště tehdy, když přijdou těžkosti a trápení. To všechno můžeme přijmout jen od Boha. Tichost a pokora nejsou projevem slabosti. Spíše naopak, často jsou nejmocnějším projevem srdce pevně zakotveného na Skále.

Přečti si Ž 62,1–9. Co dalo pravděpodobně podnět pro vznik tohoto žalmu? Co chtěl David zdůraznit? Jaké duchovní naučení v něm nalézáme? Jak je můžeme uskutečňovat ve svém životě?

„Lidé se bez příčiny stanou našimi nepřáteli. Pohnutky Božího lidu bude nesprávně interpretovat nejen svět, ale i jejich vlastní bratři. Boží služebníci budou prožívat těžké chvíle. Lidé budou mnohé věci nesprávně vykládat a úmyslně zveličovat, jen aby ospravedlnili své sobecké a nespravedlivé obvinění. . . Vinou falešných nařčení bude Boží lid zahalený do černého roucha nečestnosti, protože okolnosti – které nemohou ovlivnit – uvedou do jejich díla zmatek. Bude se o nich mluvit, že jsou to lidé, kterým není možné důvěřovat. A budou se takto projevat i členové církve. Boží služebníci se musí vyzbrojit myslí Ježíše Krista. Nesmí se domnívat, že uniknou urážkám a mylnému posuzování. Nazvou je blouznivci a fanatiky. Ať se však nenechají zastrašit nebo odradit. Bůh ve své prozřetelnosti všechno řídí a koná své dílo k slávě svého jména.“ (Ellen Whiteová v Spalding and Magan Collection, 370)

Jak se ti daří čelit potupě a škodolibým narážkám ostatních? Co můžeš udělat pro to, aby ses více přimkl k Pánu, který tě miluje tolik, že zemřel ze tvé hříchy? Ježíš ti chce pomoci prožívat pravé vědomí tvé hodnoty. To tě ochrání před znevažováním a podceňováním od druhých.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Život naplněný pokojem si přečti text na stranách 243 a 244 (MH 453.454) a v knize Touha věků kapitolu Kázání na hoře (TV 187–198; DA 298–314).

„Kdybychom si přivlastnili Kristovu tichost, měli bychom mnohem méně problémů. S Kristovou pokorou bychom se dokázali povznést nad urážky, překážky a nepříjemnosti, se kterými se denně setkáváme. Přestaly by nás zmalomyslnovat. Nejpřesvědčivějším důkazem ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Člověk, který pod tlakem nadávek a hrubosti nedokáže zachovat klid a spoléhat se na Boha, připravuje Boha o možnost zjevit v něm svoji dokonalou povahu. Pokorné srdce je silou, která Kristovým následovníkům pomáhá vítězit a svědčí o jejich spojení s nebesy.“ (TV 189; DA 301)

Otázky a náměty k přemýšlení

1. **Jakým způsobem nám pokora pomáhá povznést se nad urážky a hněv? Co je podle tebe nejdůležitější charakteristikou pokory?**
2. **Jak se společnost, ve které žiješ, dívá na pokoru a mírnost? Uznává je? Opovrhuje jimi?**
3. **Jsou mezi současnými lidmi některé velké vzory tichosti a pokory? Kteří to jsou? Jak se tyto vlastnosti u nich projevují? Co se od nich můžeme naučit?**
4. **Proč často ztotožňujeme tichost a pokoru se slabostí?**
5. **Četli jsme, že pro Davida byl Bůh útočištěm. Jak se to děje? Jak se to projevuje? Jak se můžeme jako sbor stát útočištěm pro ty, kteří ho hledají? Jaký druh útočiště váš sbor poskytuje? Jak k tomu můžeš přispět?**

ČEKAT VE ZKOUŠCE

Texty na tento týden: 1 S 26,12-25; Ž 37,1-11; Ř 5,3-5; 15,4.5

Základní verš

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání... (Ga 5,22n)

Vědci uskutečnili jeden zajímavý experiment. Vybrali si několik čtyřletých dětí. Každému z nich řekli, že dostane bonbónek. Pokud ho nesní hned a počká, než si vědec něco vyřídí a vrátí se, dostane bonbónky dva. Některé děti strčily sladkost do pusy hned, jak odešel; jiné čekaly.

Vědci pak sledovali tyto děti až do dospívání. Ukázalo se, že ty, které dokázaly čekat, byly lepšími studenty, lépe se přizpůsobily ostatním a byly spolehlivější než ty, které čekat nedokázaly. Zdá se, že trpělivost svědčí o něčem důležitém v charakteru člověka. Proto nám Pán radí, abychom tuto vlastnost v sobě pěstovali.

V tomto úkolu budeme hovořit o zkoušce, která je zřejmě jednou z nejtěžších – o zkoušce trpělivě čekat.

Hlavní myšlenka

Proč musíme někdy čekat tak dlouho? Co se můžeme ve zkouškách naučit o trpělivosti?

BŮH TRPĚLIVOSTI

Jaké poselství nalézáme v Ř 15,4,5?

Pokud něco skutečně chceme anebo nám někdo něco slíbil a ještě to nesplnil, jsme obyčejně netrpěliví. Často se uklidníme až tehdy, když to dostaneme. Jen málokdy však získáme hned to, po čem toužíme. Z čekání jsme často podráždění a netrpěliví. V takovou chvíli je téměř nemožné prožívat pokoj a důvěřovat Bohu.

Čekání je nepříjemné. Výraz „očekávej pečlivě“ (Ž 37,7 – PBK) pochází z hebrejského slova, které můžeme přeložit jako být velmi ztrápený, třást se, chvět se, být raněný, smutný. Naučit se být trpělivým není snadné. Někdy je právě to podstatou naší zkoušky.

O čem mluví verše Ž 27,14; 37,7 a Ř 5,3–5? K čemu vede trpělivost?

Během čekání se můžeme soustředit na jednu z těchto dvou věcí: můžeme se soustředit na to, na co čekáme; anebo na Toho, který všechno drží ve svých rukou. Rozdíl není ani v tom, jak dlouho musíme čekat, jako spíš v našem postoji během čekání. Když důvěřujeme Bohu, když svůj život odevzdáme do jeho rukou, když mu podřídíme svoji vůli, můžeme mu důvěřovat. On učiní to, co je pro nás nejlepší, a ve chvíli, kdy to bude pro nás nejvhodnější – i když je tomu pro nás někdy těžké uvěřit.

Na co v životě velmi čekáš? Jak se naučit podřídít všechno Bohu a jeho časovému plánu? Modli se, aby ses dokázal ve všem spolehnout na Pána Boha.

V PŘESNĚ STANOVENÝ ČAS

Jaký je Boží časový plán podle veršů Ř 5,6 a Ga 4,4?

V těchto verších Pavel říká, že Ježíš přišel za nás zemřít v přesně určeném čase. Není zde však nic o tom, proč to bylo právě v této době. Při čtení těchto veršů si můžeme položit otázku: Proč Ježíš čekal tisíce let, než přišel na tuto zem, aby vyřešil problém hříchu? Copak vesmír už dávno předtím nepochopil, že hřích je velmi zlý? Možná se ptáme, proč odkládá druhý příchod. Možná si klademe otázku, proč nám Pán tak dlouho neodpovídá na naši modlitbu.

Zamysli se nad proroctvím o 70 týdnech z Da 9,24–27, které poukazuje na Ježíše jako na Mesiáše. Jak dlouhé bylo toto časové období? Jak nám to ukazuje na potřebu naučit se čekat na Boží čas, i když se nám to zdá někdy velmi dlouho?

Je mnoho důvodů, proč musíme někdy čekat. 1) Čekání může způsobit, že svoji pozornost přeorientujeme od „věcí“ zpět k Bohu. 2) Čekání nám umožní vidět naše pohnutky a tužby v jasnějším obraze. 3) Čekání posiluje vytrvalost – duchovní výdrž. 4) Čekání otevírá dveře rozvoji mnohých duchovních předností, jako je například víra, trpělivost nebo pokora. 5) Čekání umožňuje Bohu ukázat nám něco víc z pozadí velkého sporu mezi dobrem a zlem. 6) Nikdy dobře neznáme důvod, proč musíme čekat; proto se učíme žít vírou. Víš ještě o nějakém dalším důvodu, proč je čekání užitečné?

Bůh činí vše podle svého časového plánu. Jak ti to pomáhá naučit se důvěře, že i ve tvém případě udělá Bůh to, co je pro tebe dobré, a udělá to ve správný čas? (Vzpomeň například na Abrahama se Sáráj a jim dané zaslíbení syna.)

DAVID – VZOR ČEKÁNÍ

V 1 S 16,1–13 čteme o tom, jak prorok Samuel pomazal malého chlapce Davida za krále. Cesta z otcova pole na trůn do Jeruzaléma mu však trvala velmi dlouho. Během té doby se mnohokrát ocitl v těžkých zkouškách.

Malého Davida volají před krále, aby hudbou uklidnil Saulova neklidného ducha. (1 S 16) Později, když zabije Goliáše, se z něj stává izraelský hrdina. (1 S 17) Pak následují dlouhé roky, v nichž David utíká a skrývá se, aby si zachránil život. Saul i jeho syn Jónatan vědí, že dalším králem bude David. (1 S 23,17; 24,20) David však nedělá nic pro to, aby urychlil naplnění záměru, který s ním Bůh má. Spíše se zdá, že dělá opak. Když se Saul snaží jej zabít a David mu odřeže cíp z královského pláště, zpětně velmi lituje, že něco takového udělal. (1 S 24,5–7) I přes to, že se ho Saul pokouší znovu zabít, David odmítá usmrtit Saula, i když se mu k tomu naskytá příležitost. (1 S 26,7–11)

Proč David odmítá zabít Saula? Co nás to učí o tom, jak Bůh uskutečňuje své plány v našem životě? 1 S 26,1–11

David odmítl zabít krále. Jaký vliv to mělo na Saula? Jaké výhody může přinést čekání na Boha? 1 S 26,12–25

Dlouhou cestu Davida na trůn bychom možná mohli shrnout do krátké věty – neber, co ti Bůh ještě nedal. Boží dary vždy dostáváme z jeho ruky a v jeho čas. Někdy možná musíme čekat velmi dlouho. Fazole klíčící několik hodin či dní, ale mohutný dub vyroste za mnoho let. Když však přijde silný vítr, nevyvrátí jej.

Kolik výmluv by mohl David mít, kdyby Saula zabil! („Vždyť trůn byl přisouzen mně... Saul byl zlý král a snažil se mě zabít...“) Jeho jednání však svědčí o skutečné víře v Boha. Co se z tohoto příkladu můžeme naučit o našem čekání?

ELIJÁŠ – PROBLÉM USPĚCHÁNÍ

Rozhodující boj na hoře Karmel skončil. (1 Kr 18) Z nebe spadl oheň, všichni uznali pravého Boha, falešní proroci byli usmrceni. Bůh byl obhájén. Možná bychom se domnívali, že po takové zkušenosti Elijáš nabyl nové duchovní síly. Náhle se však doslechl něco, co jej tak vylekalo, že si přál zemřít. Zbytek příběhu si přečti v 1 Kr 19,1–9. Poslední verš končí zvláštními slovy: „Tu k němu zaznělo slovo Hospodinovo. Bůh mu řekl: „Co tu chceš, Elijáši?““ (v. 9) Elijáš se ve strachu dal na útěk a zřejmě se ocitl na nesprávném místě.

Po tak mocném Božím zásahu by Elijáš měl být plný víry a odvahy. On však kvůli strachu o svůj život utíká. V čem je nám jeho příběh poučením?

Když příliš spěcháme, velmi snadno se ocitneme na nesprávném místě. V Elijášově případě to byl jeho strach, který ho přemohl a přinutil utéci na poušť, kde si přál, aby se nikdy nenarodil. Avšak jsou i jiné věci, pro které se snažíme uniknout před Božím plánem, který s námi má.

Co způsobilo, že postavy v uvedených příbězích chtěly utéct před Boží vůlí? Gn 16,1–3; Nu 20,10–12; Sd 14,1–3; Mt 20,20.21; L 9,52–56; Sk 9,1

Jak snadno se může stát, že ambice, hněv, touhy, nedostatek víry nebo domnělá „horlivost“ pro Pána způsobí, že se poženeme tam, kde jsme neměli být. Nikdo z nás není proti tomuto nebezpečí imunní. Řešením je pěstovat si víru, která důvěřuje dobrotě a milosti Boží. On nás miluje a chce pro nás to nejlepší. Víra je dar, ale je to dar, o který se musíme starat, rozvíjet jej a žárlivě střežit.

TĚŠIT SE V HOSPODINU

Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého. (Ž 37,4 – PBK)

Tento verš je nádherným zaslíbením. Představ si, že dostaneš, po čem jsi vždycky toužil. Zda budou naše touhy naplněny, závisí na tom, jestli se naše srdce „těší v Hospodinu“. Co to znamená?

Přečti si Ž 37,1–11. Celý kontext čtvrtého verše nás trochu překvapí. David píše, že je obklopen lidmi, kteří jednají proti Bohu i proti němu. Když proti nám lidé strojí úklady, přirozenou reakcí je hněv nebo snaha se ospravedlnit. David nám však radí něco jiného.

Co radí David Božímu lidu v takové situaci?

v. 1 _____

v. 5 _____

v. 7 _____

v. 8 _____

Co znamená podle uvedených veršů „těšit se v Hospodinu“?

David stále znovu a různým způsobem opakuje: Důvěřuj Bohu. Spolehni se na něj – on bude jednat. Neznepokojuj se, protože Bůh je tvým Bohem a on se o tebe stará – i v této chvíli. Nemusíš se trápit ani řešit věci sám. Tvůj Otec na nebi o tom ví. Důvěřuj mu. Důvěřuj mu úplně.

David při zmínce o zlovolnících píše o radosti v Hospodinu. Těšit se v Hospodinu znamená zcela mu v životě důvěřovat. Nic nemůže narušit náš pokoj, protože je tady Bůh a ten jedná. I tváří v tvář nepřítelům jej můžeme chválit, dokonce se usmívat, protože našeho Boha nemůže nikdo oklamat. Když se naučíme takto žít, dostaneme to, po čem naše srdce touží. Dostaneme to, co nám náš milující Otec chce dát – v čase, který je nejvhodnější pro nás i pro Boží království.

Jak se můžeme naučit „těšit se v Hospodinu“? Modli se a pros o Boží vedení, aby ses dokázal v životě takto radovat.

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Patriarchové a proroci si přečti text na stranách 480–512 (PP 637–682).

V Božím plánu, který s námi má, mohou být i dlouhá čekání. Někdy to možná pocítujeme jako těžkou zkoušku. Být v takové chvíli trpěliví dokážeme jen tehdy, když se soustředíme na Pána Boha a plně důvěřovat tomu, že jedná v náš prospěch. Je mnoho důvodů, proč čekat, ale všechny souvisejí s naplněním plánu, který má Bůh s námi a se svým královstvím. Pokud spěcháme, můžeme mnoho ztratit; když mu však budeme důvěřovat a těšit se v něm, mnoho získáme.

„Každá zkouška je odvážená a vyměřená Pánem Ježíšem Kristem. Díky milosti, kterou Bůh člověku dává, není nad jeho síly.“ (12MR 81)

„Nejistím, jaký záměr má Bůh s mým utrpením, ale On ví, co je nejlepší, proto mu svěřím svoji duši, tělo i ducha jako svému věrnému Stvořiteli. „...**vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne.**“ (2 Tm 1,12) Když se snažíme a usilujeme o to, abychom měli více víry, víc lásky, větší trpělivost a důvěru v našeho nebeského Otce, pak i když budeme procházet různými konflikty života, budeme cítit více pokoje a štěstí.

Pán nemá radost z toho, když jsme ustaraní a trápíme se, jako bychom nebyli v Ježíšově náručí. Je třeba víc tiše čekat a sledovat situaci. Myslíme si, že když nemáme pocit, že jsme na správné cestě, musíme hledat nějaké vhodné znamení. Naše směřování však není otázka pocitů, ale víry.“ (2SM 242)

Otázky a náměty k přemýšlení

1. Co znamená, že všechny zkoušky Ježíš „odvážil a vyměřil“? Jak nám to pomůže během našeho čekání?
2. Podělte se ve skupince o své zkušenosti s „trpělivým čekáním“. Z čeho jste měli strach? Z čeho jste se těšili? Jak jste to zvládli? Co jste se naučili? Na jaké zaslíbení jste se spoléhali?
3. Mnoho lidí je vystaveno „zkoušce čekání“. Jak jim můžete pomoci, než Bůh podle svého časového plánu splní, o co ho prosí?
4. Jaká je úloha modlitby v růstu trpělivosti? Za které lidi se můžeš modlit, aby jim Bůh pomohl mít více trpělivosti?

ZEMŘÍT JAKO PŠENIČNÉ ZRNO

**Texty na tento týden: 1 S 2,12-3,18; 13,1-14; Za 4,1-14;
Ř 12,1.2; Fp 2,5-9**

Základní verš

Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek. (J 12,24)

Ježíšův obraz o odumření pšeničného zrna je výstižným zpodobněním podřízení se Boží vůli.

Nejdříve čteme, že zrno padne do země. Když vypadne ze stébla, nerozhoduje o tom, kam a jak padne. Nemůže si poručit, do jaké země by chtělo zapadnout a jaká zem by jej nakonec měla přikrýt.

Potom zrnko čeká v zemi a „nemá představu“, co mu přinese budoucnost – vždyť je jen obyčejným pšeničným zrnkem.

Nakonec umírá. Může z něj vyrůst stéblo – ale jen pod podmínkou, že se vzdá bezpečí a pohodlí. Aby se zrnko změnilo v rostlinu, která přináší úrodu, musí „zemřít“ – vzdát se toho, co předtím vždy mělo.

Hlavní myšlenka

Když víme, že Boží vůle je pro nás tím nejlepším, proč ji tak těžko přijímáme? Jaký vzor podřízení nám zanechal Ježíš Kristus? Můžeme podobností o pšeničném zrnku vztáhnout na svůj život?

ODEVZDAT SE DO SLUŽBY

Jaké důležité poselství je napsáno ve Fp 2,5–9?

Současná společenská situace vede lidi k tomu, že se často musí dožadovat svých práv. Je to dobře a mnohdy by to tak i mělo být. Avšak, jak to vidíme u Ježíše, někdy od nás může Bůh žádat, abychom se dobrovolně vzdali svých práv a poslouchali tak nebeskému Otci způsobem, který bude mít věčný dopad pro Boží království. Vzdát se svého práva může být těžké a nepříjemné – a i to se může pro nás stát zkouškou.

Podívejme se na Ježíšovu zkušenost podřízení se Boží vůli (Fp 2,5–8). Pavel nejprve připomíná: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.“ (v. 5) Pak říká, že Ježíš byl roven Bohu. A dále šesti slovesy vyjadřuje Ježíšovo ponížení:

1. nelpěl (na své rovnosti Bohu)
2. zřekl se všeho (hodnosti, postavení)
3. vzal (na sebe způsob služebníka)
4. stal se (jedním z lidí)
6. ponížil se (byl služebníkem těch nejbídnějších)
7. v poslušnosti podstoupil smrt (a to smrt na kříži, kde za nás zemřel)

V kterých oblastech života je pro nás Ježíšův příklad vzorem? Pokud jsou právo a rovnoprávnost správné a mají se respektovat, jak bys vysvětlil, že je potřebné se jich někdy vzdát? Nyní si přečti verš 9. Jak nám tento verš pomáhá pochopit logiku podřízení se Boží vůli?

Polož si otázku: Dožadují se práv, která by mi bránila podřídit se Ježíšově vůli a sloužit mé rodině, sboru a lidem z mého okolí? Jsem ochotný snášet nepohodlí a těžkosti, aby moje služba jiným byla účinnější?

NEJPRVE ZEMŘÍT

Mnozí křesťané se upřímně snaží poznat Boží vůli. Říkají: „Všechno bych byl ochotný obětovat Bohu, jen kdybych mohl poznat jeho vůli pro svůj život.“ I když to Bohu slíbíme, nemusíme hned všemu rozumět. Důvod, proč jsme tak často zmatení, nacházíme v Ř 12,1.2. Pavel zde vysvětluje, jak můžeme poznat Boží vůli. Připomíná nám důležitou věc: Pokud chceme vědět, jaká je Boží vůle, máme se nejprve obětovat!

Přečti si Ř 12,1.2. Pavel píše, že Boží vůli rozpoznáme, když:

1. si uvědomíme Boží milosrdenství, které nám Bůh prokazuje (v. 1)
2. přineseme sami sebe jako živou, svatou, Bohu milou oběť (v. 1)
3. se naše mysl obnoví (v. 2)

Jen obnovená mysl může pochopit Boží vůli. Nestačilo, že Kristus za nás trpěl – musel za nás i zemřít. Obnova nastává tehdy, když umírá naše sobecké já.

Pros svatého Ducha, aby ti ukázal oblasti, na kterých si zakládáš a nejsi ochoten se v nich podřídit Bohu. Kterých věcí se potřebuješ vzdát, aby ses stal „živou obětí“ Bohu?

Bůh často dovolí, aby do našeho života přišly zkoušky, které nás upozorní na naše nedostatky. Těžkosti nám nejen pomáhají postavit se přímo našemu hříchu, ale také nám připomínají, že Ježíš se vzdal života kvůli nám. Elisabeth Elliotová napsala: „Podřídit nejhlubší tužby našeho srdce Bohu dokážeme jen do té míry, jak blízko jsme přišli ke kříži . . . a to na základě naší vlastní zkušenosti s křížem, i když ten náš je neporovnatelně menší než kříž našeho Spasitele. Přece je to však příležitost začít jej poznávat a mít s ním společenství i v utrpení. Každé naše utrpení nás totiž povolává k tomuto společenství.“

Na modlitbě si přečti Ř 12,1.2. Jak ti tyto verše pomáhají vcítit se do Ježíšova utrpení na kříži?

OCHOTA POSLOUCHAT

A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!“ Samuel odpověděl: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ (1 S 3,10)

Už se ti někdy stalo, že jsi slyšel tichý hlas Ducha svatého, ale nevšímal sis ho?

Začátek První knihy Samuelovy popisuje příběh jednoho proroka, jeho dvou bezbožných synů, kteří neposlouchali Hospodina, a malého chlapce Samuela, který jej poslechl. I přes Boží přísná varování Élího synové svůj způsob života nezměnili.

Jaký protiklad vidíme mezi těmi, kdo poslouchají Hospodina, a těmi, kteří na jeho slova nedbají? 1 S 2,12–3,18

Synové Élího nemysleli na Boží věci. I když jim Élí po Božím napomenutí domlouval, zdá se, že nic víc neudělal. Jeho synové očividně nebyli ochotni podřídit se Boží vůli ani v maličkostech života. Jaký je to protiklad v porovnání s malým Samuelem!

Kazatel Charles Stanley píše o tom, jak je nevyhnutelné usilovat o otevřenost vůči Božímu hlasu. Tuto otevřenost nazývá „přeřadit do neutrálu“. Říká: „Duch svatý ... nemluví proto, aby odevzdal informace. Promlouvá, protože očekává odpověď. Ví, kdy svým plánům věnujeme tolik pozornosti, že by bylo ztrátou času navrhopat nám něco jiného. V takovém případě často mlčí. Čeká, dokud „nepřeřadíme na neutrálu“, abychom jej mohli slyšet a následně i poslechnout.“ (The Wonderful Spirit-Filled Life)

Co má autor na mysli, když píše o „přeřazení na neutrálu“? Které věci ti brání, abys mohl uslyšet Boží hlas a poslechnout jej? Co potřebuješ v životě změnit, abys byl vnímavější a přístupnější Božím radám?

SOBĚSTAČNOST

Jedním z důvodů, proč Eva v zahradě Eden zhřešila, bylo její přesvědčení, že je dost moudrá, aby se uměla rozhodnout, co je pro ni dobré a správné. Důvěřovala svému vlastnímu úsudku. Když se spoléháme jen na sebe, namísto toho, abychom důvěřovali Božím slovu, může to být příčinou mnoha různých problémů.

I Saulův příběh popisuje jeho cestu k soběstačnosti a tragédii, která bezprostředně poté nastala. Samuel pomazal Saule za krále nad Izraelem. (1S 10,1) Potom mu dal konkrétní pokyny (v. 8), které však Saul neuposlechl.

V 1 S 13,1–14 si přečti další část tohoto příběhu. Co bylo příčinou Saulova pádu?

Saul udělal tři kroky, které ho zanedlouho po pomazání za krále dovedly k soběstačnosti. Problém je v tom, že ani jeden z těchto kroků sám o sobě není špatný. Přece však v sobě ukrývaly zárodky tragédie, protože každý z nich byl vykonán nezávisle na Bohu. Všimni si, jak probíhal Saulův pád:

1. Saul řekl: „Když jsem viděl, že se lid ode mne rozprchává, neboť tys k určenému dni nepřicházel...“ (v. 11) Saul jednal pod tlakem okolností a vzniklou situaci vyhodnotil podle vlastních kritérií.
2. Od „viděl“ Saul přechází k „řekl jsem“: „Pelištejci teď sejdou proti mně...“ (v. 12) To, co viděl, zformuloval do věty, kterou celou situaci zhodnotil.
3. Od „řekl“ Saul přechází k „odvážil se“ obětovat sám (v. 12). To, co si myslel, mělo vliv na jeho pocity a další jednání.

Většina z nás se orientuje podle viděného. Proto se spoléháme na naše myšlení, kterým to viděné zhodnotíme, a to nás zase vede ke spolehnutí se na vlastní pocity. A nakonec podle těchto pocitů jednáme.

Proč Saul neměl problém řídit se svým úsudkem, i když v uších mu stále zněly Boží jasně příkazy? Když víme, že jsme tolik křehcí a naše poznání je nedokonalé, proč se stále spoléháme na sebe? Jak se naučit více důvěřovat Božím příkazům než sobě?

NÁHRADY

Řekli jsme si, že když se spoléháme na sebe a svoji sílu, máme problém podřídit se Boží vůli. Často se spoléháme na jiné věci než na Boha. Když se někdo cítí neschopný a nedostatečný, usiluje o slávu. Když má někdo problémy se svým manželem (manželkou), hledá si jiného partnera, s kterým by se dělil o náklonnost a intimitu.

Mnohé věci, které děláme, mohou zmírnit napětí, ale nemusí nevyhnutelně vyřešit problém ani nás nenaučí, jak napříště lépe zvládnout podobnou situaci. To dokáže jen nadpřirozená pomoc od Boha. Problém je v tom, že mnohokrát se snažíme být závislí spíše na tom, čím si Boha nahrazujeme, než na něm samotném.

Existují tři „náhrady“, které často používáme namísto toho, abychom šli k Pánu Bohu:

1. Používáme vlastní moudrost nebo předcházející zkušenosti, zatímco potřebujeme nové Boží zjevení.
2. Snažíme se nepřipustit, že potřebujeme Boží řešení.
3. Unikáme z reality a snažíme se vyhnout Bohu, a zatím potřebujeme společenství s ním k získání nové síly.

V pokušení použít „náhradu“ nám může pomoci prorok Zacharjáš, který nás učí soustředit se na to, na čem skutečně záleží. Připomeňme si okolnosti, za jakých Zacharjáš promlouvá.

Po mnohých letech se vyhnanci konečně vrátili z Babylona a začali stavět chrám. Setkávají se však s neuvěřitelným množstvím překážek. (Ezd 4–6) Zacharjáš proto jde za Zerubábelem, který práce vede, aby jej povzbudil.

S jakým poselstvím přichází Zacharjáš? Za 4,1–14 Co Bůh mínil slovy zaznamenanými v šestém verši? Jak mohl být dokončen stavební projekt pod vlivem Ducha svatého? Co nás to učí o vztahu mezi Duchem svatým a praktickými věcmi, které děláme?

Bůh nezabránil odporu a komplikacím během stavby chrámu ani neušetřil Zerubábelu stresu, když musel tyto problémy řešit. Ne vždy nás Bůh chrání před překážkami. Ale když taková situace nastane, Bůh ji může použít, aby nás naučil být na něm závislí.

Jaká je tvoje první reakce, když přijde stres? Jídlo? Televize? Modlitba? Podřídiš se Bohu? Co ti tvoje odpověď prozrazuje o tobě a tvé potřebě udělat ve svém životě důležité změny?

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Patriarchové a proroci si přečti kapitoly Élí a jeho synové a Saulova opovázlivost (PP 432–436, 464–470; PP 575–580, 616–626). (V knize Na úsvitu dějin jsou to kapitoly Élí a jeho synové a Zavržení, str. 280–282 a 306–310.)

Boží vůli se podřídíme tehdy, když zemřeme svým touhám a ambicím. Tím se otevírá cesta pro skutečnou službu jiným. Pokud se nestaneme „obětí“ a nebudeme ustavičně otevření Božímu hlasu, nemůžeme žít pro Boha. Abychom skutečně podřídili svoje touhy vůli našeho nebeského Otce, musíme si uvědomit, jak je nebezpečné spoléhat se na sebe a na „náhrady“, které používáme místo Božího slova a jeho moci. Podřídít se Boží vůli je jádrem křesťanského života. Bůh může dopustit zkoušky, aby nás naučil být na něm závislí.

„Élího nedbalost je pro každého otce a matku výstrahou. V důsledku své neposvěcené lásky a neochoty splnit nepřijemnou povinnost sklízel ve svých odpadlých synech ovoce nepravosti. Před Bohem jsou vinní rodiče, kteří to dovolili, i děti, které tak činí. Kvůli jejich přestoupení nepřijme od nich žádnou oběť ani dar.“ (CG 276)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Myslete na to, jak nesmírnou lásku nám projevil Boží Syn, když jako člověk přišel na zem a zemřel za naše hříchy. Co v této souvislosti znamená sebeobětování a sebezapření pro dobro druhých? I když něco podobného udělat nemůžeme, je v tom princip, který bychom měli následovat. Jakým způsobem se můžeme nechat vést příkladem sebezapření a podřízení, který nám ukázal Ježíš na kříži?**
- 2. U mnohých lidí může představa podřízení se Bohu vyvolat strach – zvláště když dopředu nevědí, co je čeká. Co bys poradil někomu, kdo se spoléhá spíše na sebe než na Boha? Co bys mu pověděl, abys ho zbavil strachu z toho, že nezná – anebo nebude moci řídit – svoji budoucnost?**
- 3. Modlete se ve skupince za lidi, pro které je těžké podřídít se Boží vůli. Důvěra v Boží vůli je jediná cesta k trvalému pokoji. Jak jim můžete prakticky pomoci pochopit, že se mohou Bohu podřídít, protože chce pro ně to nejlepší? Jak může Bůh využít tvoji pomoc, aby jiní poznali jeho lásku a ochotu postarat se o ně?**

JEŽÍŠ VE ZKOUŠCE

Texty na tento týden: Mt 2,1–18; 27,51.52; L 2,7.22–24; 22,41–44; J 8,58.59; Ř 6,23; Tt 1,2

Základní verš

Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eli, Eli, lema sabachthani?“, to jest: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46)

Vždy, když uvažujeme o utrpení, objeví se otázka: Jak vznikl hřích a utrpení? Díky Božímu zjevení na tuto otázku známe odpověď: Hřích a utrpení vznikly proto, že svobodné bytosti zneužily svobodu, kterou jim Bůh dal. To nás přivádí k další otázce: Věděl Bůh dopředu, že tyto bytosti padnou? Ano, ale byl přesvědčený – jak napsal C. S. Lewis – že to „riziko stojí za to“.

Pro koho má utrpení smysl? Pro nás, zatímco Bůh sedí v nebi na svém trůnu? Není to úplně tak. Svoboda všech inteligentních tvorů byla pro Boha posvátná. Než by měl zapřít naši svobodu, Bůh souhlasil, že podstoupí to největší utrpení způsobené zneužitím naší svobody. Toto utrpení vidíme v životě a smrti Ježíše Krista, který svým utrpením v lidském těle vytvořil mezi nebem a zemí spojení, které potrvá celou věčnost.

Hlavní myšlenka

Jak trpěl Kristus kvůli nám? Co nám přináší jeho utrpení?

DĚTSTVÍ

O Ježíšově dětství nám Písmo poskytuje málo informací. Několik veršů však prozrazuje, do jakého světa a poměrů se Ježíš narodil.

Přečti si L 2,7.22–24 (viz také Lv 12,6–8) a Mt 2,1–18. Co se z těchto veršů dovídáme o Ježíšově dětství?

Ježíš nebyl první ani jediný, jehož život byl poznamenán chudobou či pronásledováním. Je tu i další okolnost, která nám pomáhá pochopit jedinečnost Ježíšova utrpení v nejtěplejším věku.

Jakým předsudkům byl Ježíš vystaven? J 1,46

S výjimkou Adama a Evy před pádem do hříchu byl Ježíš jediný bezhříšný člověk, který žil na zemi. Ve své čistotě a bezhříšnosti se ponořil do světa hříchu. Jaká muka už asi jako dítě prožíval, když jeho čistá duše musela čelit pokušení a hříšným vlivům okolí! Vždyť i my, přestože jsme už vlivem hříchu zatvrzelí a otupení, se často odvracíme od hříchů a zla, které se nám z duše protiví. Jak těžké to však muselo být pro Ježíše! Jak ostrý kontrast musel být mezi ním a ostatními lidmi! Jaké trápení musel prožívat!

Polož si otázky: „Jsem citlivý na hříchy, které se dějí okolo mne? Trápí mě to, nebo jsem vůči nim lhostejný?“ Pokud jsi lhostejný, není na vině to, co čteš, sleduješ nebo dokonce děláš? Jaké další příčiny tvé lhostejnosti jsi našel? Co s tím?

ODMÍTNUTÝ A OPOVRHOVANÝ LIDMI

Přečti si Mt 12,22–24; L 4,21–30 a J 8,58.59. Pamatuj při tom, že Ježíš byl Bůh, Stvořitel nebe i země, a přišel, aby zemřel jako oběť za hříchy celého světa. Jak nám tyto verše pomáhají pochopit utrpení, kterým Ježíš musel na zemi projít?

Představitelé národa i mnozí obyčejní lidé nepochopili Ježíšův život, jeho činy a učení. Ti, které přišel zachránit, jej odmítli a nenáviděli. V jistém smyslu se to podobá rodiči, který vidí, že jeho vzpurné dítě potřebuje pomoc. Rodič je ochotný udělat pro něj všechno, dítě ho však odmítá, pohrdá jím, zavrhuje jej, i když je to jediný člověk, který ho může zachránit před úplným zničením. Právě to prožíval Ježíš, když byl na zemi. Jak velmi ho to muselo trápit!

Jak Ježíš podle verše Mt 23,37 snášel odmítání? Trápil se kvůli sobě (jak to často děláme my, když nás jiní nepřijímají), nebo z nějakého jiného důvodu? Z jakého?

Každý z nás už zřejmě zažil palčivou bolest odmítnutí. Naše bolest se možná podobala Kristově v tom, že nás ani tak netrápilo to, že nás někdo odmítl, jako spíš to, jaké následky to bude mít pro člověka, který nás odmítl. (Možná to byl člověk, na kterém nám velmi záleží – a on odmítl přijmout spasení v Kristu.) Představ si, jak se asi musel cítil Kristus, který si naplno uvědomoval, co všechno bude muset vytrpět, aby lidstvo spasil, ale i to, jaké důsledky bude mít jejich odmítnutí: „Jeho nevinost byla příčinou toho, že satanovy útoky pocítoval velmi intenzivně.“ (3SM 129)

Můžeš se od Ježíše naučit něčemu, co ti pomůže lépe se vyrovnávat s bolestí odmítnutí? Jak to budeš uskutečňovat ve svém životě?

JEŽÍŠ V GETSEMANE

A řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ (Mk 14,34)

Nic z toho, co Ježíš musel snášet na zemi za celých 33 let, není možné porovnat s utrpením, které prožíval v posledních hodinách před smrtí na kříži. Ježíšova oběť za hříchy světa byla plánována od věků. (Ef 1,1–4; 2 Tm 1,8,9; Tt 1,1,2) Nyní se měla stát skutečností.

Jaké bylo Ježíšovo utrpení v Getsemane? Mt 26,39; Mk 14,33–36; L 22,41–44

„Potom poodešel, ale jen o kousek, aby jej viděli a slyšeli. Padl na zem. Viděl, jak jej hřích odděluje od Otce. Propast mu připadala tak veliká, hluboká a temná, že se jí zhroutil. Smrtelnému zápasu však nemůže uniknout, svoji božskou moc nesmí použít. Jako člověk musí nést následky lidského hříchu. Musí na sobě zakusit Boží hněv proti přestoupení.

Kristus se octl v naprosto nové situaci. Jeho utrpení nejvýstižněji popisují slova prorocství: ‚Probuď se, meči, proti mému pastýři, proti reku, mému společníku, je výrok Hospodina zástupů.‘ (Za 13,7) Jako zástupce hříšníků a jejich záruka zakoušel Boží spravedlnost. Sám na sobě poznal, co to znamená. Až dosud se stále přimlouval za druhé, nyní toužil po tom, aby se někdo přimlouval za něho.“ (TV 438; DA 686)

Přemýšlej o tom, co Ježíš prožíval v Getsemane, kde na něj začala doléhat tíha hříchů světa. Nikdo z lidí nebude muset prožívat nic podobného. Uvědomuješ si nesmírnou Boží lásku, kterou k nám Bůh má? Jakou naději z toho můžeme čerpat pro sebe?

UKŘIŽOVANÝ BŮH

Smrt ukřižováním byl jeden z nejtvrdších trestů, jaký mohli Římané někomu vyměřit. Všeobecně to bylo považováno za nejhorší smrt. Každý, kdo byl odsouzen zemřít tímto způsobem, to považoval za něco hrozného; co teprve Boží Syn! Stále mějme na paměti, že Ježíš přišel ve stejném těle, jaké máme i my. Bolest, kterou pociťoval, když ho bili, bičovali, když mu zatloukali hřeby do rukou a nohou a když se mu pod vahou těla trhaly rány, musela být nesnesitelná. Byl to tvrdý trest určený pro největší zločince. Jaká nespravedlnost, že nevinný Ježíš musel snášet takový úděl!

Jak však víme, nebylo to jen Ježíšovo tělesné utrpení, které musel snést. Na kříži šlo o víc než jen o smrt nevinného muže.

Které události provázející Ježíšovu smrt svědčily o tom, že šlo o mnohem víc, než si tehdy většina lidí uvědomovala? Jaký význam má každá z těchto událostí?

Mt 27,45 _____

Mt 27,51.52 _____

Mk 15,38 _____

Pokud prožíváš nějaký zápas, jakou nadějí a útěchou je ti Ježíšovo utrpení na kříži za tvé hříchy?

TRPÍCÍ BŮH

Možná jsme si zvykli říkat: Dokud budeme na tomto světě, nevyhne se nám trápení a bolest. Takový už je úděl padlého stvoření. Vždyť ani v Bibli nemáme slíbeno, že budeme zbaveni všech problémů.

Co k tomu říkají následující verše? Sk 14,22; Fp 1,29; 2 Tm 3,12

I když prožíváme utrpení, měli bychom si pamatovat tři věci:

1. Kristus, náš Pán, trpěl víc než kdokoliv z nás. Na kříži „nesl naše nemoci, naše bolesti na sebe vzal“ (Iz 53,4). Co podstupujeme my jako jednotlivci, to Ježíš nesl – za nás všechny. „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem...“ (2 K 5,21) Trpěl tak, jak si to my, hříšné bytosti, ani nedokážeme představit.
2. Bůh trpí v naší bolesti s námi. „Každým jejich soužením byl sužován...“ (Iz 63,9) „...Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka.“ (Za 2,12; 2,8 – PBK)
3. Když trpíme, měli bychom pamatovat na to, jaká zaslíbení jsme obdrželi díky Ježíšovu utrpení a vykoupení.

Přečti si J 10,28; Ř 6,23; Tt 1,2 a 1 J 2,25. Jaká zaslíbení v těchto verších nacházíme?

Ať už je naše utrpení na této zemi jakékoliv, díky Ježíši, díky tomu, že nesl trest za náš hřích, díky evangeliu a jeho zprávě, že se ve víře už nyní můžeme stát dokonalí v Kristu, máme zaslíbení věčného života. Pro Ježíšovu dokonalou obět a plnost jeho bezhříšného života je náš nynější život, plný bolesti, zklamání a ztrát, jen krátkým pomíjivým okamžikem v porovnání s věčností, která nás čeká na nové zemi a v novém nebi bez hříchu, trápení a smrti. Zaslíbení věčného, nádherného života jsme však získali jen díky Ježíši a jeho utrpení, které snášel, aby jednoho dne, který již brzy přijde, uviděl „z práce své užitek, jímž nasycen bude“ (Iz 53,11 – PBK).

DOPORUČENÉ STUDIUM

V knize Touha věků si přečti kapitoly V Getsemanské zahradě a Ukřižování (TV 437–444, 476–486; DA 685–697,741–757).

„Těmito slovy se Spasitel modlil třikrát. Třikrát se jeho lidská přirozenost zděsila poslední vrcholné oběti. Najednou se mu před očima promítají dějiny lidstva. Vidí, že pokud budou přestupníci Božího zákona ponecháni sami sobě, zahynou. Vystávají před ním bída a nářky hynoucího světa. Uvědomuje si, k jakému konci lidstvo neodvratně spěje, a je rozhodnut. Zachrání člověka za každou cenu. Přijímá svůj krvavý křest, aby umožnil milionům hynoucích lidí získat věčný život. Opustil nebesa, kde vládne čistota, štěstí a sláva, aby zachránil jednu ztracenou ovci – jeden svět, který upadl do hříchu. Své poslání splní. Stane se smířčí obětí za lidstvo, které se rozhodlo pro hřích. V jeho modlitbě je vyjádřena naprosto odevzdanost: ‚Není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.‘ (Mt 26,42)“ (TV 441; DA 690.691)

Otázky a náměty k přemýšlení

- 1. Jak nám vědomí toho, že sám Bůh v osobě Ježíše Krista trpěl víc než kdokoliv z nás, pomáhá v našem trápení? Jaký význam by pro nás mělo mít to, že Ježíš trpěl za nás? Jak to pro nás může být útěchou? Při přemýšlení nad odpověďmi pamatuj na tento citát: „Každé utrpení, které je důsledkem hříchu, bylo vyliho na bezhříšného Božího Syna.“ (3SM 129)**
- 2. Jaké zkoušky a těžkosti Ježíš prožíval? Do jaké míry se podobají těm našim? V čem jsou odlišné? Co se můžeme naučit z toho, jak je Ježíš snášel? Jak nám to pomáhá v našich zkouškách?**
- 3. Na která svá oblíbená biblická zaslíbení se spoléháš v bolesti a smutku? Napiš si je, pros o jejich naplnění a poděl se o ně ve své skupince sobotní školy.**
- 4. Napiš několik hlavních myšlenek ze studia v tomto čtvrtletí. Na které otázky jsi dostal odpověď? Které problémy zůstaly nevyřešeny? Jak si můžeme navzájem pomoci zvládnout věci, které nás trápí a přinášejí nám nejistotu a pochybnosti?**

POUŽITÉ ZKRATKY

ČEP Český ekumenický překlad
 PBK Překlad Bible kralické
 SNC Slovo na cestu

6BC The Seventh-day Adventist Bible Commentary,
 sv. 6.

ZKRATKY BIBLICKÝCH KNIH – PODLE ČEP

Starý zákon:	2 Pa Druhá Paralipomenon	Na Nahum	Fp Filipským
Gn První Mojžíšova (Genesis)	Ezd Ezdráš	Abk Abakuk	Ko Koloským
Ex Druhá Mojžíšova (Exodus)	Neh Nehemjáš	Sf Sofonjáš	1 Te První list Tesalonickým
Lv Třetí Mojžíšova (Leviticus)	Est Ester	Ag Ageus	2 Te Druhý list Tesalonickým
Nu Čtvrtá Mojžíšova (Numeri)	Jb Jób	Mal Malachiáš	1 Tm První list Timoteovi
Dt Pátá Mojžíšova (Deuteronomium)	Ž Žalmy		2 Tm Druhý list Timoteovi
Joz Jozue	Př Přísloví	Nový zákon:	
Sd Soudců	Kaz Kazatel	Mt Matouš	Tt Titovi
Rt Rút	Pís Píseň písní	Mk Marek	Fm Filemonovi
1 S První Samuelova	Iz Izajáš	L Lukáš	Žd Židům
2 S Druhá Samuelova	Jr Jeremjáš	J Jan	Jk List Jakubův
1 Kr První Královská	Pl Pláč	Sk Škutky apoštolů	1 Pt První list Petřův
2 Kr Druhá Královská	Ez Ezechiel	Ř Římanům	2 Pt Druhý list Petřův
1 Pa První Paralipomenon	Da Daniel	1 K První list Korintským	1 J První list Janův
	Oz Ozeáš	2 K Druhý list Korintským	2 J Druhý list Janův
	Jl Jól	Ga Galatským	3 J Třetí list Janův
	Am Ámos	Ef Efezským	Ju List Judův
	Abd Abdijáš		Zj Zjevení Janovo
	Jon Jonáš		
	Mi Micheáš		

DÍLA E. G. WHITEOVÉ

MH	The Ministry of Healing –	GC	The Great Controversy –
ŽNP	Život naplněný pokojem	VDV	Velké drama věků
DA	The Desire od Agens –	Ed	Education –
TV	Touha věků	VÝCH	Výchova
PP	Patriarchs and Prophets –	MYP	Messages to Young People
PP	Patriarchové a proroci	2SM	Selected Messages, díl 2
PK	Prophets and Kings –	3SM	Selected Messages, díl 3
PK	Proroci a králové	CG	Child Guidance
COL	Christ's Object Lessons –	2T, 3T, 5T	Testimonies, díl 2, 3, 5
PM	Perly moudrosti		

SBÍRKY VE 4. ČTVRTLETÍ 2007

Ve 4. čtvrtletí 2007 jsou finanční prostředky z misijních sbírek sobotní školy určeny pro podporu institucí a oddělení církve, které se zaměřují na práci se starými lidmi a na misijní práci prostřednictvím knižních evangelistů.

Na závěr každého roku je část sbírky 13. soboty určena na podporu činnosti Domu pro seniory ve Zlíně. Pokrýt všechny náklady tohoto zařízení není snadná záležitost, přestože se spojují příjmy z několika zdrojů (poplatky klientů, dotace státní správy, osobní dary a příspěvek naší církve). Moravskoslezské sdružení, které spravuje tuto instituci, přesto musí každý rok určitou část nákladu uhradit ze svého rozpočtu. Bylo snahou jak v minulosti, tak i v současnosti, aby podíl této ztráty pokrývala Česko-Slovenská unie. V minulosti to bylo z prostředků Evro-Africké divize, které zůstávaly v našich zemích. Pro letošní rok bude sbírka 13. soboty na závěr roku doplněna o jednu sbírku misijních darů. (Sbírka na podporu činnosti Domu pro seniory ve Zlíně se uskuteční 13. října).

V sobotu 17. listopadu proběhne sbírka modlitebního týdne. Finanční prostředky z této sbírky jsou určeny na projekty globální misie v celém světě.

Výnos sbírek v ostatních sobotách bude zčásti odeslán na misijní projekty ve světě a část prostředků zůstane pro další misijní činnost v naší unii. Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2007 takto:

České a Moravskoslezské sdružení	80 %
Slovenské sdružení	60 %

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty jsou určeny na podporu plánovaných projektů církve v jednotlivých částech světa.

Ve 4. čtvrtletí 2007 jsou finanční dary určeny pro Jihoasijskou divizi (SUD) se sídlem v Tamil Nadu, v Indii. Tvoří ji země: Bhútán, Indie, Nepál, ostrovy Maledivy, Andamány a Nikobary. Celkový počet sborů v této divizi je 2 996, počet členů 1 162 165 a počet obyvatel je 1 148 926 000.

V roce 2007 všechna sdružení odvádějí na tento účel 55 %. Ostatní prostředky (45 %) jsou určeny na podporu Domu pro seniory, jak je uvedeno výše, a část je určena na zabezpečení práce knižních evangelistů – Nadační fond.

ZÁPADY SLUNCE

5. 10. 18:31	2. 11. 16:36	7. 12. 15:59
12. 10. 18:16	9. 11. 16:25	14. 12. 15:58
19. 10. 18:02	16. 11. 16:15	21. 12. 16:00
26. 10. 17:48	23. 11. 16:08	28. 12. 16:05
	30. 11. 16:02	